

100 Cilvēki 100 Lūgšanu Dienās
7.maijs - 14.augusts

DIEVA SIRDS LATVIJAS DRAUDZĒS /2.LAIKU 7:12- 16/

Pateicos, ka izvēlēties būt 1 no 100!
Lai Dievs Tevi svētī caur kopīgo lūgšanu spēku!

1.DIENA - PAMODINOT MŪSU GARĪGĀS VAJADZĪBAS

Bībeles teksts pārdomām: Jesajas 55:8-9

Atmiņas pants: „*Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,*” saka Tas Kungs. “*Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.*” /Jesajas 55:8-9/

Ja Dieva gudrība un Viņa ceļi vienmēr ir augstāki par mūsējiem, tad kā lai mēs turpinām cerēt, ka kļūsim par to, par ko Viņš mūs aicinājis kļūt? Turklāt, kā gan lai mēs ceram, ka Viņš strādās mūsu draudzē saskaņā ar mūsu vajadzībām?

Vienīgā atbilde ir šāda – caur Svētā Gara spēku!

Grāmatā “Kristus Līdzības” ir teikts:

„*Lūdziet pēc Svētā Gara! Dievs stāv aiz katra apsollījuma, ko Viņš ir devis. Ar Bībeli rokās saki: “Esmu rīkojies tā, kā Tu liki. Tagad pieminu Tavu apsollījumu: “Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klauvējiet, tad jums taps atvērts.”*” /147.lpp. oriģinālā/

Grāmatā “Laika Zīmes” tiek runāts par mūsu steidzīgo vajadzību pēc vēlinā lietus:

„*Lai kristieši (..) ticībā lūdz pēc apsollītās svētības, un tā nāks! Gara izliešanās apustuļu dienās bija agrais lietus, un tam sekoja krāšņi rezultāti. Bet vēlāis lietus būs daudz, daudz bagātīgāks.*”
/Laika Zīmes, 1914. gada 17. februāris/

Nākamajās deviņās dienās mēs lasīsim īsas liecības un pārdomas par lūgšanām kā Dievs Saviem bērniem ir atklājis nepieciešamību ciešāk staigāt kopā ar Viņu. Mēs lūdzam, lai, turpinot piedalīties šajās lūgšanās pēc Svētā Gara izliešanās mūsu draudzēs, mēs arī personīgi iegūtu daudz ciešāku saikni ar Dievu, tādēļ šie lasījumi būs personīgas liecības.

Meklēsim Dievu dedzīgi šajā dienā, personīgi un arī kopīgi visas draudzes vārdā! Mēs zinām, ka Dievs vēlas izliet pār mums Savu Garu!

Sirds lūgšana

Dārgais Kungs, sākot šīs 100 lūgšanu dienas, mēs vēlamies atjaunot nodošanos Tev un lūdzam, lai Tu mūsu dzīvē darītu to, ko vienīgi Tu spēj darīt Svētā Gara spēkā. Mēs lūdzam, lai Tu padarītu mūs par stipriem bruņniešiem, kas lūgšanā cīnās par mūsu draudzes vadītājiem; tāpat lūdzam pēc Svētā Gara izliešanās par Tavu draudzi, gluži, kā Tu esi apsollījis. Paldies par to, ko Tu darīsi atbildot uz šīm lūgšanām. Āmen!

Autore: Melody Mason

2.DIENA - AICINĀTS SĒDĒT PIE VIŅA KĀJĀM

Bībeles teksts pārdomām: Marka 6:31

Atmiņas pants: *“Un Viņš tiem saka: “Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūsties maķenīt.” Jo daudz bija, kas nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst.” /Marka 6:31/*

Es tikko biju atgriezies Rumānijā, savās mājās, pēc 10 mēnešu darba Āfrikā, un es dzirdēju, kā Dievs mani aicina: *„Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūsties maķenīt.” /Marka 6:31/*

Es nebiju priecīga par šo aicinājumu. Es vienmēr esmu bijusi ļoti aktīva. Pēdējo piecu gadu laikā esmu strādājusi kā brīvprātīgā misionāre Gajānā, Vanuatu un Namībijā. Man tas ļoti patika.

Patiesībā, katru vasaru man bija grūti atgriezties mājās un apciemot savu ģimeni, jo es piedzīvoju starpkultūru šoku un man bija grūti atkal iejusties šeit. Tādēļ šķita, ka Dieva aicinājums atpūsties no misijas darba Āfrikā bija kā nāves spriedums. Visa mana dzīve bija kalpošana. Ko man tagad darīt? Es biju ļoti apjukusi.

Negribīgi es tomēr paklausīju Dieva aicinājumam, taču tas prasīja daudz strīdu un asaru.

Drīz, pēc lēmuma pieņemšanas, manu vecvecāku klusajās mājās, Dievs sāka uz mani runāt. „Raluca, Es vēlos tavu sirdi, ne tikai tavu kalpošanu. Es vēlos pavadīt laiku kopā ar tevi. Man pietrūkst mūsu tikšanās.”

Pēkšņi, es apjēdzu, ka pēdējos piecus gadus esmu bijusi ļoti aizņemta Kunga darbā un nemaz neesmu atvēlējusi laiku Viņam. Jā, man parasti bija ik rīta svētbriži, tomēr tie pārsvarā bija steidzīgi un virspusēji. Lūgšana bija vairāk kā monologs, kurā Dievam nolastīju garu vajadzību un sūdzību sarakstu, nevis pavadīju laiku sadraudzībā ar Viņu. Patiesībā, es visu šo laiku dzīvoju kalpošanai, nevis Dievam.

Es biju lepna par to, ko biju darījusi līdz šim. Lai gan es nāku no nabadzīgas valsts un man nebija nekāda ienākumu avota, Dievs par mani vienmēr parūpējās. Es biju lepna arī par to, ka biju neprecējusies meitene, kura bija gatava atstāt savas mājas ērtības un doties dzīvot bīstamās vietās, jo ne visas meitenes par to sapņo.

Tomēr, sēžot savu vecvecāku mājās, es sapratu, ka mani kalpošanas gadi ir pārsvarā bijuši par mani, nevis par Dievu. Kalpošana, nevis Dievs, bija kļuvusi par manas dzīves kungu. Lai gan tā bija labs kungs, tā nebija patiesais Kungs, kuram man vajadzēja sekot.

Salamana pamācībās 23:26 Dievs izsaka aicinājumu: *„Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai mani ceļi tavām acīm labi patīk!”*

Es beidzot sapratu, kas man bija pietrūcis visu šo laiku. Man vajadzēja no jauna atdot savu sirdi Viņam, mācīties pie Viņa kājām un atjaunot savas attiecības ar Viņu. Lai to izdarītu, man bija nepieciešams mainīt savas prioritātes un iemācīties disciplinēt sevi, tomēr rezultātā mana garīgā dzīve kļuva arvien aizraujošāka!

Kopš es pieņēmu lēmumu pavadīt vairāk laiku pie Jēzus kājām ir pagājuši gandrīz pieci gadi, tomēr pēdējie pāris gadi ir bijuši labākie manas dzīves gadi! Dievs ir devis daudz vairāk, nekā es gaidīju. Atkal jau strādāju pilna laika kalpošanā, tomēr tagad tā ir kalpošana, par kuru es pat neiedrošinājos sapņot. Ja jūs būtu mani satikuši senāk, jūs nekad nevarētu iedomāties, ka kādu dienu es ceļošu, runāšu un vadīšu lūgšanas un atmodas kalpošanu dažādās pasaules vietās.

Tomēr Dievs mani aicināja to darīt. Šoreiz, tā vietā, lai tā būtu kārtējā kalpošana, viss ir par Viņu un to, ko Viņš darīs. Dievs patiešām ir turējis Savu apsolījumu: *„Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar Savu brīnīšķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam,” /Efez. 3:20/*

Es nevarētu būt priecīgāka vai mierīgāka darot kādu citu darbu. Dievs ir ļoti labs!

Sirds lūgšana

Tēvs, paldies par to, ka Tu aicini mūs pavadīt laiku pie Tavām kājām, lai iepazītu Tevi. Paldies, ka Tu nekad nepadodies, pat tad, ja mēs steidzīgi paskrienam Tev garām vai, ja mēs vairāk koncentrējamies uz kalpošanu, nevis Tevi. Uzsākot šo 100 dienu lūgšanu ceļojumu, mēs lūdzam, lai Tu mums visiem iemāci, kā Tevi likt pirmajā vietā. Palīdzi mums atdot Tev pat tās lietas, kas mums šķiet labas, bet ir ieņēmušas Tavu vietu mūsu dzīvē. Iemāci mums sēdēt pie Tavām kājām un mācīties no Tevis. Un tikai tad sūti mūs tur, kur Tu vēlies, lai mēs ietu. Palīdzi mums strādāt Tavā spēkā, ne mūsu. Amen.

Autore: Raluca Rīl

3.DIENA - TAS VIENS, KURŠ AIZPILDA TUKŠUMU

Bībeles teksts pārdomām: Jeremijas 29:11-13

Atmiņas pants: *“Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat. Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jums paklausīšu. Kad jūs Mani meklēsīt, jūs Mani atradīsīt. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsīt.” /Jer.29:11-13/*

„Es zinu, Kam esmu ticējusi!” Tādi bija Elenas Vaitas vārdi no pēdējiem vārdiem neilgi pirms viņas nāves. Esmu pateicīga Dievam, ka arī es tagad varu izteikt šos vārdus, tomēr, ne vienmēr tā ir bijis.

Es uzaugu katoļu ģimenē un bieži cīnījos ar jautājumu par dzīves jēgu un to, kas man tika mācīts katehismā svētdienas skolā. Dievs nebija personīgs draugs, bet gan tāla un neredzama būtne kaut kur kosmosā.

Kad es apšaubīju to, kas man tika mācīts, man vienkārši atbildēja, ja es būtu „laba katoļu meitene”, es neapšaubītu to, bet vienkārši ticētu. Tādēļ es turpināju darīt to, ko man lika. Nedēļu pēc nedēļas un gadu pēc gada es apmeklēju misi, piedalījās grēksūdzēs un centos darīt visu iespējamo, lai būtu laba meitene.

Tā tas bija līdz brīdim... kad pēkšņi nomira mans tētis. Man bija septiņpadsmit gadi. Satriekta un dusmīga es aizbēgu no Dieva un visa, kas bija garīgs, un pievērsos trakajai dzīvei. Tomēr tās nav mana stāsta beigas, jo Dievam bija kāds plāns manai dzīvei.

„Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat. Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jums paklausīšu. Kad jūs Mani meklēsīt, jūs Mani atradīsīt. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsīt.” /Jeremijas 29:11-13/

Pēc gadu ilgiem centieniem - piepildīt tukšumu savā sirdī ar pasaulīgām lietām - Dievs aizskāra manu sirdi un aicināja mani pie Sevis caur Bībeles stundām, kuras man pasniedza kāds Septītās dienas Adventistu draugs.

Es pētīju Bībeli, mācījos par Jēzu, 10 baušļiem un lielo cīņu. Tas viss mani ļoti aizkustināja. Es zināju, ka beidzot būšu atradusi to, kas piepildīs manu tukšumu gan dzīvē, gan sirdī. Tā nebija tikai teorija un noteikumi, kuri man vienkārši jāievēro. Tā bija Persona! Tās bija personīgas attiecības ar Universa Ķēniņu, Jēzu Kristu!

Protams, tas bija smagi, sekot Jēzum un jauniegūtajai patiesībai, jo mana katoļu ģimene nesaprata mani un bieži stingri kritizēja manu jauno dzīves veidu un pielūgsmi. Tomēr Dievs man dāvāja mieru caur Savu Vārdu; kad es Viņu piesaucu, Viņš vienmēr uzklausīja manus sāpju pilnos saucienus.

Lai gan mana māte joprojām ir dedzīga katoliete, viņa man novēl priecīgu Sabatu un ciena manas attiecības ar Dievu. Viņa redz mieru, ko esmu ieguvusi pat vissmagākajās dzīves vētrās. Dieva Vārdi ir patiesi. Viņš visiem mums ir devis lielu cerību. Mums vienkārši jāmeklē Viņa vaigs no visas savas sirds. Ja mēs to darīsim, mēs atradīsim Viņu!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs! Daži no mums ir izauguši adventistu ticībā, tomēr daži Tevi pazīst tikai pāris gadus. Lai kā arī būtu – mums visiem nepieciešama ciešāka saikne ar Tevi. Lūdzu piepildi mūs ar Savu Garu. Māci mums - kā lūgt un kā patiesi meklēt Tavu vaigu. Izlej pār mums apsoltīto vēlīno lietu, izlej to pār Savu draudzi, lai caur Tavu spēku mēs varētu aizsniegt miljoniem cilvēku, kuri vēl Tevi nepazīst un nezina, ka Tu esi personīgs Dievs. Paldies, ka Tu dzirdi šo lūgšanu! Āmen!

Autore: Kat Taylor

4.DIENA - DIEVS PAR TEVI RŪPĒJAS

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas evaņģēlijs 12:7

Atmiņas pants: „Tāpat arī jums visi galvas mati ir skaitīti. Nebīstieties, jūs esat vairāk vērti nekā daudz zvirbuļu.” /Lūkas 12:7/

Tiklīdz kā mēs nolemjam pieņemt Kristu, mēs uzsākam savu ceļu uz Debesīm. Pat tad, ja esam vienīgie ticīgie savā ģimenē vai sabiedrībā, mēs neesam vieni. Mums pievienojas visi ticīgie, kas dzīvo uz šīs planētas. Šis ceļojums uz Debesīm ne vienmēr būs viegls, tādēļ katrs solis jāšper ticībā.

Kad Ābrahāms uzsāka savu ticības ceļu, nezinot, kurp viņš dodas un vai viņam būs dēls, Dievs kādu nakti viņu pasauca ārā un jautāja, vai viņš var saskaitīt zvaigznes.

„Skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes; vai tu spēj tās izskaitīt?” /1. Moz.15:5/

Ābrahāms nevarēja saskaitīt zvaigznes. Mums ir sacīts, ka mūsu Dievs ne tikai saskaita zvaigznes, bet arī sauc tās vārdā /Ps. 147:4/. Ja Dievs zina katras zvaigznes vārdu, kā gan lai Viņš nezinātu visu mūsu vārdus?

Šajā nedēļā velti kādu brīdi, lai palūkotos zvaigznēs un atcerētos, cik lielam Dievam mēs kalpojam! Lai gan Viņš ir Universa Dievs, Viņam rūp mūsu ikdienas vajadzības. Ja Viņam rūp mūsu vajadzības, tad Viņam rūp arī draudzes vajadzības.

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, mēs zinām, ka Tu esi radījis zvaigznes un izkaisījis tās Debesīs Savā spēkā. Mēs zinām, ka Tu rūpējies par katru no mums, tāpat kā par savu draudzi. Parādi mums, kā mums lūgt, staigāt ticībā un kā dzīvot Tev ikdienā un arī turpmākajās nedēļās, kad turpināsim lūgt. Tavā Vārdā es to lūdzu, Āmen.

Autore: Melody Mason

5.DIENA - GARĪGA PAMOŠANĀS

Bībeles teksts pārdomām: Psalm 37:4

Atmiņas pants: *“Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!” /Ps.37:4/*

Sāpes bija nepanesamas. Es beidzot esmu sasniedzis vizzemāko punktu.

Es guļu uz vannas istabas grīdas. Ir nakts vidus. Es nezināju, ka salauzta sirds var padarīt cilvēku fiziski slimu.

Trīs gadus biju pavadījis, ieguldot visu savu dzīvi attiecībās ar draudzeni no koledžas laikiem. Tagad tas viss bija zudis, šķietami, vienas nakts laikā. Kā gan viss varēja tik ātri mainīties? Ko es biju izdarījis nepareizi?

„Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!” /Ps. 37:4/ Vai gan es jau nebiju centies to darīt? Jā, pēdējos trīs mēnešus es centos atjaunot savas attiecības ar Dievu, tomēr es joprojām centos dzīvot tā, kā es gribu, un es nebiju laimīgs. Es zināju, ka man kā trūkst.

Redziet, jo vairāk es sāku lasīt dzīvo Vārdu, jo vairāk es sapratu, ka man nepieciešamas dziļākas attiecības ar Jēzu. Jo vairāk es lasīju, jo vairāk es arī sapratu, ka manas attiecības bija šķērslis šīm garīgajām attiecībām. Tomēr man nebija drosmes tās pārtraukt, es arī negribēju pārtraukt savas attiecības. Tādēļ es biju lūdzis drošu lūgšanu: „Dievs, ja Tu gribi, lai šīs attiecības beigtos, tad Tev tas ir jāizdara!” Tieši to Viņš arī izdarīja.

„Lūdziet, un jums taps dots...” /Mateja 7:7/ Dievs vienmēr piepilda Savus apsolījumus. Īpaši tad, ja par tiem lūdz vairāk, nekā tikai viens cilvēks. Mani vecāki arī bija lūguši par mani. Viņi bija aicinājuši arī citus par mani aizlūgt. Slava Dievam! Dievs ir dzīvs! Viņš atbildēja manu lūgšanu. Mana dzīve ir pierādījums atbildētām lūgšanām.

Tā kā visi šķēršļi manai garīgajai dzīvei bija prom, es beidzot izdarīju labāko izvēli savā dzīvē. „Labi, Dievs,... es beidzot ļaušu tev darboties par visiem 100%. Esmu izmēģinājis visu pārējo. Līdz šim esmu it kā aptaustījis reliģiju. Tomēr tagad esmu gatavs nodoties pilnībā Tev.”

Es pat nevarēju iedomāties, kurp šī izvēle mani aizvedīs. Pavisam drīz es satiku savu sapņu meiteni, un mēs kopā ar Dievu uzsākām pilna laika kalpošanu. *„Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!” /Ps. 37:4/*

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, paldies par to, ka Tu esi tik labs! Paldies, ka Tu pat smagākās mūsu dzīves pieredzes izmanto, lai liktu mums saredzēt mūsu vajadzību pēc dziļākām attiecībām ar Tevi! Dievs, šodien mēs vēlamies Tev pilnībā ļaut darboties mūsu dzīvē; dari visu, kas vajadzīgs, lai mēs tuvotos Tev. Paldies, ka mēs varam savu nākotni uzticēt Tev! Lai gan dažbrīd mūsu grūtības liekas nepārvaramas, mums nav neviena iemesla apšaubīt Tavu darbu un to, ka Tu visu spēj pavērst par labu, ja mēs pilnībā uzticamies Tavām mīlošajām rokām. Kungs, ved mūs dziļāk. Mēs nododam visu Tev. Āmen.

Autors: Zac Page

6.DIENA - ES TEVI NEATLAIDĪŠU, KAMĒR TU MANI NESVĒTĪSI

Bībeles teksts pārdomām: 1.Mozus 32:27

Atmiņas pants: *"Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi."* /1. Moz.32:27/

Turpinot ikdienas lūgšanas lasījumus, pārdomāsim par Jēkabu.

Viņš zināja, ka Dievs ir paredzējis svētības. Viņam bija jāsaņem pirmdzimtā svētības. Tomēr to, ko viņam neizdevās iegūt izmantojot stratēģiju un plānošanu, Dievs viņam deva kā atbildi uz lūgšanām. Tieši tas ir nepieciešams arī mums –

Dieva spēks kā atbilde uz mūsu lūgšanām. Tomēr, lai to saņemtu, mums kā Jēkabam jācīnās ar šādu attieksmi: *"Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi."* /1.Moz. 32:27/

Elena Vaita mums saka: *„Jēkabs uzvarēja, jo bija neatlaidīgs un apņēmīgs. Viņa piedzīvojumi liecina par nopietnas lūgšanas lielo spēku. Tieši tagad ir laiks, kad mums jābūvējam no šīs uzvarošās lūgšanas un neatlaidīgās ticības. Lielākās uzvaras Kristus draudzē un pie atsevišķiem locekļiem nav tās, ko sasniedz ar talantu un izglītību, ar bagātību vai cilvēku labvēlību. Bet tās ir uzvaras, kas tiek izcīnītas vienatnē, sarunā ar Dievu, kad nopietna, neatlaidīga ticība satver Varenā stipro roku.”* /Sentēvi un Pravieši, 203.lpp. oriģinālā/

Šī stāsta skaistākā daļa ir tā, ka pateicoties šai „lūgšanu cīņai”, Jēkabs ieguva ne tikai ilgoto svētību, bet ko daudz vairāk. Viņš ieguva jaunu vārdu *Israēls*, kura nozīme ir *„Jo tu ar Dievu un ar cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis.”* /1.Moz.32:28/ Iedomājieties, ja mēs varētu cīnīties ar Dievu un uzvarēt? Labās ziņas ir tādas, ka mēs varam! Šī svētība nav domāta tikai Jēkabam, bet gan katram no mums!

Sirds lūgšana

Dārgais Dievs, mēs lūdzam par savu draudzi. Lūdzam pēc gudrības tās vadītājiem. Tomēr visvairāk lūdzam pēc Svētā Gara svētības. Mēs nezinām, kas mums visvairāk vajadzīgs, tomēr Tu to zini. Lūdzu, darbojies mūsu dzīvē, lai tā nestu godu Tev. Āmen.

Autors: Melody Mason

7.DIENA - PĀRMAIŅAS, PATEICOTIES KRUSTAM

Bībeles teksts pārdomām: *Jesajas 64:6*

Atmiņas pants: „*Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūs grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.*”
/Jes.1:18/

Lai gan esmu adventiste vismaz piecās paaudzēs, savā jaunībā redzēju garīgu nomāktību draudzē, tādēļ man it nemaz negribējās būt par Septītās dienas adventisti. Jā, es ticēju doktrīnām, ievēroju Sabatu un man patika ik dienas ģimenes svētbrīži, jo mans tēvs lasīja mums priekšā Bībeli, bet man īsti nepatika apmeklēt draudzi. Par spīti tam, es nepadevos, jo man dziļi sirdī bija apziņa, ka Dievs

ir vēlējis Saviem cilvēkiem dot ko daudz vairāk, Viņš vēlas dot ko daudz vairāk arī man.

Pateicoties manu vecāku lūgšanām (kuri stingri turējās pie savas ticības), es jau jaunībā nodevu savu sirdi Kristum, tādēļ kopš tā brīža es jau zināju, ka Dievs mani aicina kalpot Viņam. Tomēr tikai vidusskolas laikā es patiešām kļuva priecīga par to, ka esmu Septītās dienas adventiste. Tieši tajā laikā lūgšana mana dzīvē kļuva pavisam īsta un personīga. Tieši tur es sāku veidot drošu ticības pamatu. Tomēr pagāja vairāki gadi, līdz es patiešām izpratu evaņģēliju.

Es vienmēr biju labs bērns. Biju audzināta konservatīvā ģimenē. Mēs nedarījām tās „sliktās lietas”, kuras darīja pasaulīgi cilvēki. Es nekad nedzēru, nesmēķēju un nelietoju narkotikas. Protams, es esmu pieļāvusi kļūdas, šur tur kāds mazs grēks, ar kuru esmu visu laiku cīnījies, tomēr nekas tāds, ar ko cīnījās lielākā daļa cilvēku. (Tā es saku tagad, ar sakostu mēli starp zobiem!)

Tad 2008. gadā es devos misijas ceļojumā un Daku, Bangladešas galvaspilsētu – valsti, kurā dzīvo vairāk kā 150 miljoni iedzīvotāju. Lai gan es jau biju bijusi vairākos misijas ceļojumos Trešās Pasaules valstīs, sāpes un ciešanas, kuras es piedzīvoju šoreiz, patiešām mani aizskāra. Skatoties bezcerīgo cilvēku jūrā, mana sirds vēlējās kaut ko darīt, bet ko? Pat tad, kad mēs ar draugiem dažiem izsalkušajiem nopirkām ēdienu, likās, ka tas ir kā spļāviens jūrā. Vajadzība bija pārāk liela!

Neilgi pēc tam, kādā rīta svētbrīdī, Dievs man pēkšņi parādīja manu patieso sirds stāvokli un cik ļoti manī mājaja garīgais lepnums. Iekšēji es, iespējams, paslavēju sevi par to, ka es vismaz dažiem cilvēkiem palīdzēju, tomēr es pēkšņi sapratu, ka mana sirds bija netīra, tieši tāpat kā Daku grausti. Gadiem ilgi es biju domājusi, ka man veicas tīri labi, tomēr patiesībā mana sirds ir bijusi lepnuma pilna par saviem sasniegumiem un vadības spējām. Patiesībā, es bieži jutos labāk nekā citi, jo es nedomāju, ka mani grēki ir tikpat slikti kā citu, jo galu galā, es esmu adventiste jau vairākās paaudzēs.

Tomēr, visā šajā pilsētas troksnī, pirmo reizi es ieraudzīju savas vajadzības patieso lielumu. Censties dzīvot Kristum tikai savu pūliņu spēkā būtu tas pats, kas censties pabarot un aizsniegt miljoniem cilvēku Daku ar pašas spēkiem. Jā, es varētu palīdzēt dažiem cilvēkiem, tāpat kā es varētu tikai dažas lietas savā sirdī izmainīt.

Tomēr neskatoties uz to, cik daudz pūļu es tajā ieguldītu, es sapratu, ka tāpat es to nespētu izdarīt, jo lai gan es mēģināju būt kristiete, ar maniem labajiem darbiem nekad nebūs pietiekami. Man bija nepieciešama pilnīga sirds pārmaiņa, un to varēja izdarīt tikai pārdabisks Dievs.

Bībele Jesajas 64:6 mums saka: „*Tā mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps. Mēs novīstam kā lapas, un mūsu grēki mūs aizrauj kā vējš.*”

Paldies Dievam, ka tad, kad Viņš atver mūsu acis un norāda uz mūsu patieso stāvokli, Viņš vienmēr dāvā mums cerību. „*Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūs grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.*” /Jes.1:18/

Es vienmēr biju zinājusi, ka Kristus nomira pie krusta par maniem grēkiem, jo visu dzīvi biju dzirdējusi šo vēsti, tomēr krusta personīgā nozīme man vienmēr bija tāla un nepazīstama. Ar prātu es to ļoti labi sapratu, tomēr tā patiesā realitāte nekad nesasniedza manu sirdi. Tieši tādēļ mans garīgais ceļojums bieži bija kā pa kalniem un pa lejām un es bieži vien paļāvos uz saviem spēkiem. Tomēr, kā jau to varēja sagaidīt, ar maniem spēkiem vien nepietika. Tā rezultātā es bieži cīnījies ar garīgu vājumu, lai gan izlikos, ka viss ir kārtībā, lai neviens neko nenojaustu.

Pravieša Gars mums saka: „*Kristus taisnība mums tiek dāvāta nevis mūsu nopelnu dēļ, bet gan kā dāvana no Dieva – tā ir dārga doma. Dieva un cilvēka ienaidnieks - sātans nevēlas, lai mēs pilnība apzinātos šo patiesību. Viņš zina, ka, ja cilvēki to pilnībā pieņems, viņa spēks tiks sagrauts. Ja viņš var kontrolēt domas tā, lai šaubas un neticība un tumsība būtu Dieva bērnu vienīgā pieredze, viņš var tos pārvarēt ar kārdinājumu.*” /Evaņģēlija kalpi, 161.lpp oriģinālā/

Tajā rītā Dakā, kamēr es sēdēju un lasīju Bībeli Jesajas 64:6 un Jesajas 1:18, es dzirdēju tūkstošiem automašīnu taures, vistu kliezienus, raudošus zīdaiņus un vēl daudz ko citu, tomēr tas viss it kā izgaiss, jo es ieraudzīju krustu un Sava Glābēja mīlestību pavisam citā gaismā. Pār maniem vaigiem sāka ritēt asaras, jo es sāku personīgi saprast Kristus nopelnu Golgātas kalnā.

Es sāku saprast, ko Kristus jau ir paveicis manā labā Golgātas kalnā, ka tas ir kaut kas pārdabisks un ka es esmu izmisīgi nešķīsta, ja esmu bez Viņa taisnīguma drēbēm (kas ir dāvana, kuru es nekad nevarētu nopelnīt), mana sirds pateicībā salūza un manī ieplūda tāda mīlestība, kuru es nekad nespēju izskaidrot vārdos. Tajā rītā es raudāju un raudāju, jo atkal un atkal Dievam teicu: „Paldies, paldies, paldies, ka Tu esi pastiepis roku pat man.” Es raudāju, tomēr mani pārņēma dīvaina, brīnišķīga, prieka un miera pilna sajūta, kādu es vēl nekad nebiju piedzīvojusi.

Visu savu dzīvi es biju bijusi kristiete, daudzus gadus biju uzticīgi kalpojusi Dievam, tomēr tikai tajā dienā evaņģēlija spēks un skaistums patiešām aizskāra mani tik ļoti, ka es tiku izmainīta.

Elena Vaita vienā no manām mīļākajām grāmatām ir teikusi šādus vārdus: „*Lepnā sirds pūlas pestīšanu nopelnīt, bet mūsu tiesības uz Debesīm, kā arī derīgums tām atrodams Kristus taisnībā. Kungs neko nevar darīt cilvēka dziedināšanas labā, kamēr, pārlicinājies par savu vājumu un atbrīvojies no pašpaļāvības, cilvēks nepakļaujas Dievam.*” /Laikmetu ilgas, 300.lpp. oriģinālā/

Diemžēl, lielākā daļa kristiešu mūsdienās, iespējams, ir dzirdējuši evaņģēlija vēsti daudzas reizes, tieši tāpat kā es, un tieši tāpat to nav līdz galam sapratuši.

Šo jauno savas dzīves ceļojumu es uzsāku tikai pirms pāris gadiem, un, protams, katra diena ir izaugsmes process. Man joprojām ir savas cīņas, tāpat kā visiem citiem, un dažreiz es arī krītu. Es esmu atklājusi, ka man ir daudz vairāk grēku, nekā es jebkad būtu domājusi! Tomēr es esmu arī atklājusi, ka Dievs dāvā uzvaru pār tiem, ja turpinu turēties pie Viņa.

Dienu no dienas staigāt ar To Kungu un piedzīvot personīgo attiecību prieku ar Viņu – tagad tā ir mana privilēģija. Viņš ir ne tikai mans Glābējs un Ķēniņš, uzticams Draugs, bet Viņš ir kļuvis par manu patieso Debesu Mīlestību! Es nekad nemainītu šīs attiecības ne pret ko, kas ir pasaulē!

Vēlos jums līdzdalīt dzejoli, kuru sarakstījis A.B. Simpsons. Tajā vislabāk paskaidrots, kā Dievs ir mainījis manu dzīvi un skatījumu uz to kopš dienas, kad atklāju evaņģēlija spēku.

Reiz tā bija svētība, tagad tas ir Kungs.
Reiz tā bija sajūta, tagad tas ir Viņa Vārds.
Reiz es gribēju Viņa dāvanas, tagad tikai Viņu pašu.
Reiz es ilgojos pēc dziedināšanas, tagad – tikai pēc Viņa.

Reiz drudzaini plānoju, tagad – uzticos lūgšanām.
Reiz biju rūpju pārņemts, tagad – par mani rūpējas Viņš.
Reiz domāju tikai par sevi, tagad – tikai par Jēzu.
Reiz bija tikai sūdzības, tagad – tikai slavēšana.

Reiz caur sāpēm es centos, tagad uzticos tikai Viņam.
Reiz tā bija daļēja glābšana, tagad – pilnīga uzvara.
Reiz es nespēju noturēties, tagad – Viņš mani nes.
Reiz ik dienas slīdēju prom, tagad – Viņš ir mans enkurs.

Reiz pūlējos es, tagad – viss Viņa nopelna spēkā.
Reiz es centos Viņu izmantot, tagad Viņš lieto mani.
Reiz es vēlējos varu, tagad ilgojos pēc Varenā.
Reiz es strādāju sev, tagad – tikai Viņam.

Sirds lūgšana

Dārgais Kungs, mēs jau tuvojamies pirmās nedēļas noslēgumam 100 dienu lūgšanu ceļojumā par mūsu draudzi. Kaut mēs jaunām acīm ieraudzītu Tavu nopelnu pie krusta – ne tikai teorētiski, bet gan personīgi! Palīdzi mums saprast, ka Tavu izlieto asiņu spēks mūs ne tikai šķīsta, bet arī dāvā mums spēku Tevī dzīvot jaunu dzīvi. Kaut šī izpratne mūsos attīstītos un mūs mainītu. Palīdzi mums neaizmirst, ka bez Tevis mēs esam niecība. Kaut mēs spētu stāstīt apkārtējiem par evaņģēlija labo vēsti! Tik daudzi nomirst, nemaz neuzzinot par Tavu apbrīnojamo mīlestību. Palīdzi mums būt par Tavām rokām un kājām šajā mirstošajā pasaulē! Āmen.

Autore: Melody Mason

8.DIENA - UZDROŠINĪES ŠODIEN LŪGT VAIRĀK

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 11:13

Atmiņas pants: „Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?” /Lūkass 11:13/

Ja mēs esam izvēlējušies sekot un paklausīt Kristum, mēs visi esam saņēmuši Dieva Garu. Tomēr, lūgsim vēl vairāk pēc Dieva Gara. Neļausimies apmierināties ar vienkāršu „garīgo izliešanos”, ko saņēmām pagājušajā nedēļā vai pagājušajā gadā, vai sava garīgā ceļa sākumā. Savienosimies ar Dievu šodien un turpināsim lūgt Viņam pēc Svētā Gara ik dienas.

Elena Vaita raksta: „Lai mēs varētu virzīties uz priekšu, mums ik dienas ir nepieciešams savienojums ar Dievu. Iespējams, Dievs mums reiz ir devis Savu Garu, tomēr lūgšanā un ticībā mums jāturpina iegūt vēl vairāk Gara spēka.” /Liecības mācītājiem un evaņģēlija kalpiem, 508. lpp. oriģinālā/

Lūkas 11:13 ir teikts: „Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?”

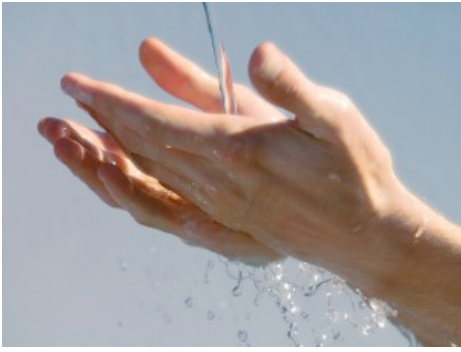
Turpināsim lūgt. Turpināsim vairāk lūgt!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs zinām, ka Tu vēlies darīt ko daudz vairāk Savu bērnu un draudzes labā, daudz vairāk, kā mēs spētu cerēt vai lūgt. Palīdzi mums turpināt meklēt Tevi šodien, un nebūt apmierinātiem ar senu Svētā Gara pieredzi. Dāvā mums jaunu Gara izliešanos, jau šodien. Āmen.

Autore: Melody Mason

9.DIENA - ATMASKOTS VIŅA PAGODINĀŠANAI

Bībeles teksts pārdomām: Atklāsmes grāmata 12:11

Atmiņas pants: “Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei.” /Atkl. 12:11/

Es esmu psiholoģe. Mana darba ikdienu ir pilna ar noteikumiem un konfidencialitāti. Pirmkārt, es ik brīdī apzinos savu nodošanos saudzēt un pasargāt tos cilvēkus, kuriem es kalpoju. Otrkārt, es ļoti apzinos robežu starp profesionālo un personīgo dzīvi.

Es nāku no Karību reģiona. Mūsu sabiedrība parasti nelīdzdala personīgas lietas. Tādēļ tad, kad man lūdza līdzdalīt kaut ko no tā, kā Kungs darbojas manā personīgajā dzīvē šo 100 dienu lūgšanu ietvaros, es pēkšņi sajutu bailes, jo sapratu, ka man būs jāatklāj kaut kas par sevi, ja kļūst ievainojamai tūkstošiem cilvēku acu priekšā. Godīgi sakot, tobrīd es vienkārši gribēju aizbēgt.

Tad es sāku saprast, ka Kungs, iespējams, vēlas mani atbrīvot no kā tāda, ar ko cīnās daudzi profesionāļi, kas strādā manā jomā – lepnuma! Man ir ļoti ērti ieņemt savu lomu kā cilvēkam, kurš piedāvā dziedināšanu, tādēļ ir grūti sabiedrībai parādīt, ka arī es esmu cilvēks un arī man ir vajadzīga žēlastība un dziedināšana.

Kad es sāku rakstīt šo liecību, es sapratu, ka man būs jāatzīst brīži, kad esmu bijusi salauzta, un, iespējams, par tiem būs arī jārunā. Lai gan es uzaugu draudzē, es esmu pazaudējusi savu cerību un kristieša ceļojuma mērķi. Man būtu citiem jāatklāj par tām reizēm, kad es biju apjukusi vai dusmīga uz Dievu. Man būtu jāatzīst, ka man ne vienmēr viss padodas un, ka es joprojām esmu maza meitene, kas vēlas, lai viņas Tēvs, Gans un Kungs viņu pasargātu un vadītu.

Tad Kungs čukstus sacīja: „Šantēra, kā gan lai Es tevi lietoju, ja tu nespēj citiem stāstīt par to, kā Es darbojos tavā dzīvē? Visi zina, ka tu esi kristiete. Visi zina, ka tu uzaugi draudzē, tomēr tagad es tevi aicinu līdzdalīt visai pasaulei, ka esi uzvarējusi ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un neesi savu dzīvību mīlējusi līdz nāvei /Atkl. 12:11/.

Es pateicos Dievam, ka Viņš man šodien ir atvēris acis, lai atgādinātu, ka es joprojām esmu viens no Viņa bērniem. Par spīti visām manām cīņām un garīgajiem izaicinājumiem, ir kāda lieta, kas ir nemainīga – es ilgojos pēc ciešākām attiecībām ar Dievu. Es ilgojos atkāpties no dzīves steigas un aizņemētības, un apsēsties pie Jēzus kājām. Es ilgojos pēc Dieva klātbūtnes daudz vairāk kā es ilgojos pēc dzīves. Es vēlos, lai Viņš mani izmanto tā, kā Viņš to uzskata par pareizu. Tādēļ šodien es sekošu Viņa aicinājumam un uzsāksu savu atklātības ceļojumu un līdzdalīšu, kā Viņš ir darbojies manā dzīvē, jo Viņš ir lielisks Dievs.

Sirds lūgšana

Mīlošais Tēvs, mūsu Kungs un Ķēniņ, mēs esam aizņemti, tomēr šodien izvēlamies pieņemt Tavu aicinājumu tuvojties Tev un būt atklātiem un pilnībā atsegtiem Tavā klātbūtnē. Mēs nododam visus savus sasniegumus, ko pasaule mums devusi, Tev. Lūdzu, pieņem mūsu sirdis. Izlej pār mums Savu Svēto Garu un dāvā mums patiesas iespējas līdzdalīt par Tavu mīlestību arī citiem. Šo 100 dienu lūgšanu laikā mēs vēlamies nodoties Tev un savās steidzīgajās ikdienas gaitās atkal savienoties ar Tevi caur Jēzu Kristu. Mēs paceļam savas draudzes vajadzības pie Tavām kājām. Tev pieder gods, Jēzus Vārdā, āmen.

Autore: Shanter Alexander

10.DIENA - ATRODOT SAVAS ĪSTĀS MĀJAS

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa evaņģēlijs 6:68

Atmiņas pants: *“Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: "Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi," /Jāņa ev.6:68/*

Es nezaugu kristīgā ģimenē. Esmu dzimis bijušajā Padomju Savienībā un pārvācos uz Vāciju, kad man bija 8 gadi. Tikai pēc daudziem gadiem mana māsa un mamma sāka interesēties par ticību un līdzdalīja man dažus Bībeles stāstus. Tieši viņu dēļ es sāku apmeklēt protestantu draudzi.

Dievs man atklāja, ka man nepieciešams savu dzīvi salīdzināt ar Viņu un jāatzīst tas, ko esmu kādam nodarījis pāri. Tomēr es biju lepns un nevarēju iegūt pilnīgu uzvaru tajā. Skumji, tomēr tieši šī viena mīļā grēka dēļ pagāja vairāki gadi un es joprojām biju tālu no Dieva, gāju uz klubiem, dejuju, dzēru un dzīvoju trako dzīvi.

Paldies Dievam, Viņš nebija padevis. Mana māte un citi turpināja par mani lūgt un Dieva balss turpināja man sacīt: „Tu šeit neiederis.” Kā par brīnumu, manī joprojām bija vēlēšanās būt Dievam tuvu, tomēr, tā kā pirms tam man nebija izdevies dzīvot ar Viņu un izlabot savu dzīvi, man likās, ka sākt to darīt tagad ir bezcerīgi.

Tomēr, manas ilgas pēc dzīvā ūdens kļuva arvien stiprākas. Kādu nakti es pateicu tuvam draugam, ka man vairs negribas piedzerties. Pēc tam es pārstāju iet uz klubiem un sāku nopietni izmainīt savu dzīvi, jo Dievs mani tā bija vadījis.

Neilgi pēc tam, es sāku skatīties adventistu pārraides internetā un man patika viņu atklātā vēsts. Es pie sevis domāju: „Tai jābūt patiesībai!”

Kādu dienu es skatījos pārraidi, kurā mācītājs aicināja nolikt malā visu pasaulīgo un nodot sevi Dievam. Es biju pārliccināts, ka mans pasaulīgais dzīvesveids neļāva man nodoties Dievam. Tādēļ tieši tajā brīdī, savā istabā es izdarīju izvēli sekot šim aicinājumam. „Dievs,” es lūdzu, „Tu esi radījis debesis un zemi, Tu vari dot man jaunu sirdi!”

Ziniet ko? Tieši to Viņš arī izdarīja! Viņš man palīdzēja uzsākt jaunu dzīvi, kuru es nemainītu ne pret ko, kas ir šajā pasaulē. Viņš man palīdzēja pārkāpt pāri savam lepnumam un sakārtot lietas ar cilvēkiem, kuriem esmu nodarījis pāri.

Cilvēki bieži saka: „Mājas ir tur, kur ir sirds.” Es domāju par Pētera vārdiem: *„Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.” /Jāņa 6:68/* Es tam pilnībā piekristu. Nav neviena cita vieta, kur es varētu iet, kā vien pie Jēzus Kristus – mana Kunga. Viņam pieder mana sirds, Viņš ir manas mājas gan tagad, gan mūžībā.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, paldies par mūžīgās dzīvības dāvanu. Paldies, ka Tu esi mans patvērumš bēdu laikā un patiesās mājas. Palīdz mani nestāigāt garīgā kompromisa situācijā. Palīdz mani nepretoties Tavai gribai. Palīdz mani neturēties pie mīļiem grēkiem, jo es zinu, ka tie no jauna Tevi ievaino. Mēs vēlamies, lai Tu mājā mūsu vidū, mēs vēlamies doties Mājās, uz īstajām Mājām – Debesīs. Sagatavo mūs Tavai drīzajai nāksanai. Āmen!

Autors: Roman Ril

11.DIENA - BĪBELE PRAKTISKAJĀ DZĪVĒ

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa evaņģēlijs 15:1-8

Atmiņas pants: *“Ja jūs manī paliekat un mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko vien gribēsiet, un tas jums notiks.”* /Jāņa ev.15:7/

Esiet sirsnīgi sveicināti, lūgšanu kareivji!

Pirmās desmit dienas mēs savās pārdomās pievērsāties “garīgai atmodai/meklējot Dievu nopietni”. Tāpēc tu dzirdēji dažas liecības no mūsu komandas, kā Dievs pamodina mūs, lai mēs ieraudzītu savu garīgo vajadzību vai pārliecinātu par to, cik svarīga ir ciešāka staigāšana ar Viņu.

Lai būtu patiesi efektīvi aizlūdzēji par mūsu Latvijas un vispasaules draudzi, mums ir jāturpina pazemoties un atzīt savu garīgo vajadzību, kas nozīmē, ka mēs neaizmirstam, uz kurieni Dievs mūs ir vadījis (no kā Viņš mūs ir izglābis) un mēs atzīstam savu nepārtraukto vajadzību turpināt augt. *“Dieva ideāls Viņa bērniem ir augstāks, nekā spēj aizsniegties visaugstākās cilvēciskās domas,”* raksta Elena Vaita /“Audzināšana” 18. lpp.origīnālā/

Vai kāds no mums ir aizsniedzis jau šo ideālu? Iespējams nē, un tā sākas nākamais solis mūsu lūgšanu ceļojumā.

Nākamās 10 dienas mēs pievērsīsimies Dieva Vārdam un tam, kā tas ietekmē mūsu dzīves personīgi un praktiski. Ja mums ir jābūt stipriem lūgšanās, mums ir jākļūst patiesi pamatoti un stipriem Dieva Vārdā, ne tikai kā draudzei (lai gan tas ir svarīgi), bet personīgi.

Inspirācija mums saka: *“Bībele ir Dieva balss, kas runā uz mums tik pat noteikti, it kā mēs to dzirdētu ar savām ausīm. Ja mēs to saprotam, ar kādu bijību mēs atvērtu Dieva Vārdu un ar kādu nopietnību mēs pētītu tā priekšrakstus! Rakstu lasīšana un pārdomāšana tiktu uzskatīta kā audience ar Mūžīgo.”* /Liecības draudzei, 6. sēj., 393. lpp.origīnālā/

Turpināsim lūgt pēc Svētā Gara izliešanas mūsu pasaulplašajā draudzē. Lūgsim arī, lai Dievs dod mums dziļāku mīlestību uz Viņa Vārdu.

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, sākot šīs nākamās 10 lūgšanu dienas un, pievērsoties Tavam Vārdam, mēs lūdzam, lai Tu dotu mums jaunas acis un novērtētu lielo dāvanu, ko Tu mums esi devis Bībelē. Palīdzi mums mīlēt Tavu Vārdu, atvēlēt laiku Tavam Vārdam un mācīties, ko nozīmē mājot Tavā Vārdā ik dienas. Jo Tu esi apsollījis mums Jāņa 15:7, ka, ja mēs mājosim Tevī un Tavi vārdi mājos mūsos, mēs varam lūgt, ko gribam, un tas mums tiks darīts, un mēs nesīsim augļus Tavam godam. Mums ir lielas lietas, ko mēs lūdzam par mūsu draudzi. Tāpēc mums ir nepieciešams Tavs Vārds, lai tas mājotu mūsu sirdīs šodien. Paldies, ka Tu dzirdi un atbildi uz šo lūgšanu. Tavā dārgajā vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

12.DIENA - SĒJOT SĒKLAS ATMODAI**Bībeles teksts pārdomām:** 1.Pētera vēstule 1:22-25

Atmiņas pants: *“Jo jūsu atdzimšana nav no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas, caur Dieva dzīvo un paliekošo vārdu.” /1.Pēt.1:23/*

Man jābūt godīgam. Dažas dienas es neievēroju lielu garīgu atšķirību. Jā, es lasu Bībeli katru dienu. Es zinu, ka tas ir būtiski manai kā kristieša dzīvei. Bet kādu dienu es sāku domāt: “Vai es gūstu kaut ko no šodienas lasījuma?” vai “Vai tas patiešām rada kādu pārmaiņu manā dzīvē?”

Par laimi, Dievs mums ir devis kādu apsolījumu, kas mani no jauna pārliecina, ka man nav iemesla šaubīties par izmaiņām, ko Viņš paveic manā dzīvē, man katru dienu uzņemot Viņa Vārdu.

1.Pētera vēstulē mums ir apsolīts, ka mūsu *“atdzimšana nav no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas, caur Dieva dzīvo un paliekošo Vārdu.” /1.Pēt. 1:22-23/* Neticami! Kad mēs ar lūgšanām un pazemībā lasām Dieva Vārdu, mēs sējam dzīvas atmodas sēklas savās sirdīs!

Kad sēkla tiek iesēta, mēs nezinām, kad tā sāks augt un kā. Patiesībā ir visai kārdinoši domāt, vai šī niecīgā sēkliņa patiešām spēs kļūt par augļus nesošu augu. Bet, ja sēkla nav iznīcīga, rezultāti būs droši. Tā nesīs augļus! *“Katrā pavēlē un katrā Dieva vārda apsolījumā ir spēks, pati Dieva dzīvība, kurā var tikt piepildīta pavēle un īstenoties apsolījums. Tas, kas ticībā uzņem vārdu, uzņem pašu dzīvību un Dieva raksturu.” /E.Vaita, “Kristus līdzības” 38.lpp.origīnālā/*

Kad es sāku koledžas gados lasīt Bībeli, es vēl joprojām dzīvoju bezdievīgi. Patiesībā, sākumā mana dzīve daudz neizmainījās. Es vienkārši zināju, ka man ir jāpavada katru dienu laiks pie Jēzus kājām, tā es sāku lasīt Bībeli katru dienu.

Kādu laiku es centos dzīvot tādu pašu dzīvesveidu. Tomēr iesētā Dieva Vārda sēkla lēni sāka pārveidot manu sirdi un atjaunot manas ilgas. Tajā laikā tas bija nemanāmi – un tā vēl joprojām ir ikdienas griezumā. Bet, atskatoties atpakaļ uz aizvadītajiem gadiem, es saprotu, ka Dievs ir izdarījis neticamas pārmaiņas gandrīz katrā manas dzīves jomā. Patiešām, Viņa Vārds vienmēr paveic to mērķi, kā dēļ Viņš to ir sūtījis. Tas neatgriežas pie Viņa tukšā. /Jes. 55:11/

Tāpēc vienalga, vai tu redzi vai neredzi, jūti vai nejūti augšanu savā dzīvē, turpini uzņemt Vārdu. Tu sēj sēklas, kas nesīs atmodas augļus mūžībai!

Sirds lūgšana

Tēvs Debesīs, pateicamies Tev par dzīvo spēku Vārdā! Vairo šodien mūsu ticību, lai arī tad, ja mēs ne vienmēr redzam tūlītējus rezultātus, Tavs Vārds sēj atmodas sēklu mūsu sirdīs. Dod mums dziļu nodošanos ik dienas sēdēt pie Tavām kājām, pazemīgi uzņemt šīs sēklas, kas nesīs augļus mūžīgai dzīvei. Stiprini mūs Savā Vārdā, kad mēs turpinām lūgt par mūsu draudzi, par darbu, ko tikai Tu vari izdarīt! Paldies Tev, Jēzu, ka Tu neatstāj mūs bezpalīdzīgus kā tautu, bet nodrošini mums dāvanas, kas izmainīs mūsu dzīves, ja mēs tās pieņemsim. Mēs ļaujam Tev šodien atkal likt mums piedzimt no jauna. Mums ir nepieciešama atmoda! Paldies Tev, Kungs, ka Tu to dari mūsos. Jēzus vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

13.DIENA - VĀRDS: MŪSU ATSLĒGA GARĪGAJAM NOCIETINĀJUMAM

Bībeles teksts pārdomām: Efeziešiem 6:10-18

Atmiņas pants: *“Uzlieciet pestīšanas bruņucepuri un tveriet Gara zobenu – Dieva vārdu!” /Ef. 6:17/*

Jes.58:12 mums ir teikts: *“No jauna tu uzcelsi vecās drupas, mūžsenos pamatus tu uzsliesi, tevi dēvēs par plaisu aizdarītāju, par ielu atjaunotāju, kas gādā, kur dzīvot!”*

No šī panta ir visai skaidrs, ka mēs kā Dieva ļaudis esam aicināti būt “plaisu aizdarītāji”. Būtībā tas ir iemesls, kāpēc mēs eksistējam, - lai salabotu to, ko ienaidnieks ir iznīcinājis. Problēma ir tāda, ka mums bieži ir tik daudz caurumu mūsu pašu garīgajās sienās, ka mēs nevaram stāvēt stipri kā aizlūdzejī par citiem. Un Dievs ar skumjām sirdī domā, kāpēc nav neviena, kas aizlūdz par zemi /Skatīt Ec.22:30, Jes. 59:16/. Tomēr, tieši šeit Dieva Vārds un lūgšana apvienojas.

Viena no lielākajām svētībām, ko es esmu atklājis pats savai dzīvei no Bībeles pētīšanas, ir spēks, ko tā man dod, lai es kļūtu garīgi spēcīgāks un varētu stāvēt stipri par citiem. Ko es ar to domāju? Es domāju, ka tad, kad es atklāju kādu jomu savā dzīvē, kur esmu vājš vai cīnos (tā var būt negatīva domāšana, nekristīga attieksme pret kādu, mīlestība uz kaut ko pasaulīgu, kas stumj mani prom no Dieva, pieķeršanās kādam neveselīgam našķim, vai kaut kas nopietnāks – mums ir jālūdz Dievs, lai Viņš atklāj mums šīs lietas, 2.Kor. 13:5), es ņemu šo plaisu savā dzīvē un ņemu apsolījumu no Dieva Vārda un sāku lūgt šo apsolījumu pret savu vājo jomu, kamēr Dievs dod man uzvaru. Protams, man ir arī jāizvēlas nodot to Dievam un iet jaunā virzienā, bet kad es pieņemu šos lēmumus un lūdzu, lai Dievs izmaina manu sirdi, Viņš to dara vienmēr! Nevienu reizi, kad es esmu patiesi veltījis laiku cīņai uz ceļiem, lai plaisa manā dzīvē tiktu aizmūrēta, Viņš nav palicis atbildi parādā. Tāpēc Bībele mums saka: *“Uzlieciet pestīšanas bruņucepuri un tveriet Gara zobenu – Dieva vārdu!” /Ef.6:17/* Viņa vārds ir paties un tas ir garīgā spēka noslēpums un mūsu ierocis pret ienaidnieku šodien.

Man patīk šis iedrošinājums no Praviešu Gara. Māsa Vaita raksta: *“Ar modrību un lūgšanām [mūsu] visvājākās vietas var tikt tā sargātas, ka tās kļūst par [mūsu] visstiprākajām vietām, un [mēs] varam sastapties ar kārdināšanām tā, ka tās mūs neuzvar.” /Pastoral Ministry, 24.lpp., personu vietniekvārdi pievienoti/*

Turpināsim lūgt par mūsu draudzi, lai Svētais Gars tiek izliets un lai mēs būtu stiprināti nostāties mirstošās pasaules labā. Lūgsim arī, lai mēs nevis veidotu plaisas, bet lai Dievs varētu mūs izmantot, lai tās aizmūrētu un atjaunotu plaisas, ko sātans cenšas radīt starp mums.

Sirds lūgšana

Mīļais Debesu Tēvs, pateicos par to, ka Tu dod mums Gara zobenu mūsu aizsardzībai. Pateicos Tev, ka Tavs Vārds palīdz mums kļūt spēcīgi nostiprinātiem kristiešiem. Palīdz mums saprast, kā lūgt un kā iestāties plaisās to labā, kas nevar pastāvēt paši par sevi. Palīdz mums iemācīties, kā lūgt par mūsu draudzi un vadītājiem. Mēs ticam, ka Tu nāksi drīz un mēs gribam būt gatavi, bet Tev ir jāpalīdz mums, jo ienaidnieks ir visapkārt un cenšas mūs iznīcināt. Mūsu vienīgā drošība un patvērums ir Tevī un Tavā Vārdā. Āmen.

Autors: Melody Mason

14.DIENA - KAS NOSAKA JĪSU PATIESĪBU UN REALITĀTI

Bībeles teksts pārdomām: Pāvila 2.vēst. Timotejam 3:15-17

Atmiņas pants: *“Visi Dieva iedvestie Raksti ir noderīgi mācībai, grēka atmakošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā.” /2.Tim. 3:16/*

“Nebrīnieties par to, jo nāk stunda, kurā visi, kas ir kapos, dzirdēs viņa balsi un izies ārā: tie, kas darījuši labu, – celsies augšām dzīvībai, bet tie, kas darījuši ļaunu, – notiesāšanai.” / Jāņa 5:28,29/

Augstākminētie panti varbūt tev nav dzīvības avots, ja tu esi uzaudzis adventistu draudzē, bet, kad es tos atklāju, man tas tā bija.

Bērnībā man vienmēr bija mācīts, ka tad, kad cilvēks mirst, viņš nonāk šķīstītavā un beigās dodas uz debesīm vai ellī. Bet, kad mans tēvs nomira, katoļu draudzes priesteris man teica, ka, tā kā viņš izdarīja pašnāvību, viņš taisnā ceļā nonāks ellē... un es ticēju savam priesterim.

Tomēr pēc vairākiem gadiem, pētot Bībeli kopā ar kādu adventistu, es uzzināju patiesību par debesīm, ellī un mūžīgo degšanu. Kad to sapratu, mana ticība mīlošam un taisnīgam Dievam atjaunojās, jo es sapratu, ka man ir jānostājas uz Bībeles pamata, nevis jāpaļaujas uz to, ko saka cilvēki. Kādu mierinājumu man deva šī jaunā izpratne par Dievu!

Tava nepareizā izpratne par Dievu un Viņa raksturu varbūt nav saistīta ar mūžīgu degošu ellī, kā tas bija man, bet varbūt tas ir kaut kas cits, kas ir noticis tavā dzīvē un ko tu nesaproti. Varbūt tas ir kāds neizskaidrojams zaudējums, slimība vai neveiksme biznesā. Vai varbūt tā ir kāda Rakstu mācība, ko tu īsti nesaproti. Tomēr atbildes, kas mums trūkst, ir Dieva Vārdā.

Spēcīgajā grāmatā “Lielā cīņa” mums ir teikts: *“Bet Dievam virs zemes būs tauta, kas par visu doktrīnu mērauklu un visu reformu pamatu uzskatīs Bībeli un vienīgi Bībeli. Ne izglītoto vīru domas, ne zinātnes slēdzieni, ne garīdznieku koncilu ticības apliecinājumi vai lēmumi, kuru ir tikpat daudz un kas ir tikpat pretrunīgi kā viņu pārstāvētās draudzes, ne vairākuma balss, – nekas no šeit minētā, ne atsevišķi ņemot, ne kopā, nav jāuzskata par pierādījumu par vai pret kādam reliģiskās pārliecības punktam. Pirms kādas doktrīnas vai priekšraksta pieņemšanas mums vajadzētu prasīt skaidru apstiprinājumu ar "Tā saka Kungs".” /595. lpp., oriģinālā/*

Bībelē lasām: *“Visi Dieva iedvestie Raksti ir noderīgi mācībai, grēka atmakošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā, lai Dieva cilvēks kļūtu pilnīgs un būtu sagatavots ikvienam labam darbam.” /2.Tim.3:16,17/*

Tāpēc jautājums ir, kur mēs atrodam savu patiesību? Kur mēs atrodam savu realitāti? Vai tā ir no mūsu kaimiņiem un draugiem, vai no priestera vai mācītāja, vai arī tā ir no Dieva Vārda?

Sirds lūgšana

Mīļais Debesu Tēvs, paldies, ka Tu esi labs un taisnīgs Dievs. Un paldies, ka Tu neesi atstājis mūs mētāties līdz katram mācību vējam. Tu esi devis mums Savu Vārdu. Mums ir drošs pamats. Palīdzi mums nostāties uz Tava Vārda un kļūt atkal par Grāmatas ļaudīm, par ļaudīm, kas stāv uz Bībeli un tikai uz Bībeli. Nav svarīgi, kas notiek ap mums vai, ko mēs jūtam, palīdzi mums būt iesakņotiem Tavā Vārdā. Āmen.

Autore: Kat Taylor

15.DIENA - VIŅA VĀRDS RADA UN RADA NO JAUNA

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa evaņģēlijs 1:1-13

Atmiņas pants: “Tiem, kuri viņu uzņēma, kas ticēja viņa vārdā, viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem.” /Jāņa 1:12/

Dievs Savā aizgādībā ir iedevis mums Savu Vārdu visām dzīves situācijām. Sākumā Viņa Vārds no nekā izveidoja kaut ko. Un tas bija Viņa spēcīgais Vārds, kas padarīja visu “ļoti labu”. Mūsu pirmie vecāki tika pamācīti uzturēt visu “ļoti labu”, paklausot Dieva Vārdiem. Tomēr cilvēka nepaklausības dēļ pasaule vairs nav “ļoti laba”.

Par laimi, Dievs nemainās. Tāpēc tas ir tas pats Vārds, kas izveidoja skaistumu haosā, kas iespīdina Savu gaismu mūsu tumšajās sirdīs. Tas ir tas pats Vārds, kas mūs uztur, tas pats Vārds, kas dod mums cerību un drosmi, tas pats Vārds, kas rada mūs no jauna un dod mums spēku kļūt par atkal par Dieva dēliem.

Jāņa evaņģēlijā 1:12 ir teikts: “*Tiem, kuri viņu uzņēma, kas ticēja viņa vārdā, viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem.*”

Grāmatā “Debesu vietās” mums ir teikts: “*Kungs ir noteicis, ka ikviena dvēsele, kas paklausa Viņa Vārdam, mantos Viņa prieku, Viņa mieru, Viņa pastāvīgo uzturošo spēku. Šādi vīri un sievietes vienmēr tiek nesti Viņam tuvāk, ne tikai tad, kad viņi zemojas Viņa priekšā lūgšanā, bet kad viņi uzņemas dzīves pienākumus. Viņš ir sagatavojis tiem dzīvesvietu kopā ar Sevi, kur dzīve ir šķīstīta no visas piedauzības, no nepatīkamām rakstura īpašībām. Pateicoties šai nesalauztajai sadraudzībai ar Viņu, viņi ir Dieva līdzstrādnieki savā dzīves darbā.*” /E.Vaīta, 53. lpp., oriģinālā/

Kāda man priekštiesība – tikt sauktam par Dieva Dēlu. Es kādreiz biju pasaules dēls, bet tagad, pateicoties Viņa Dēla upurim pie krusta un pateicoties Viņa Vārda spēkam, es esmu kļuvis jauns cilvēks, jauns radījums. Es varu nebūt labs pats par sevi, bet esmu aplāts ar Kristus labestību, un tas ir “ļoti labi”. Pavadot laiku Viņa Vārdā un cenšoties saprast un paklausīt Viņa mīlestības vārdiem, es varu būt Viņa līdzstrādnieks, lai aizsniegtu citus.

Dievs ir izaicinājis mūs visus ārā no tumsas, no nekuriens, lai mēs būtu glābšanas prieka kanāli un pasludinātu pasaulei Viņa dzīvo Vārdu. Vai mēs pieņemsim šo izaicinājumu šodien?

Sirds lūgšana

Mīļlais Kungs, palīdzi mums šodien redzēt Tava Vārda skaistumu. Atver arī mūsu acis redzēt Tevi Tavā Vārdā. Lūdzu, dari mūs labprātīgus priecīgi paklausīt un uzticēties Tev un Tavam Vārdam, vienalga, uz kuriem Tu izvēlies mūs vest. Palīdzi mums iemācīties, kā lūgt, turpinot nest Tavā priekšā draudzi un vadītājus. Mēs esam salauzti cilvēki bez Tevis. Mums ir vajadzīgs Tavs spēks, lai Tu mūs veidotu un radītu no jauna, lai mēs kļūtu par tiem, kam Tu mūs esi aicinājis. Paldies, ka Tu dzirdi šo lūgšanu. Āmen.

Autors: Roman Ril

16.DIENA - NEUZTRAUCIES! NESTRESO! TU ESI VIŅA ROKĀS!

Bībeles teksts pārdomām: Jesajas 49:14-16

Atmiņas pants: “Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā.”

/Jes.49:16/

Šodien mans grafīks tika mainīts. Man nācās zvanīt slimai uz darbu un es biju tik pārņemta ar domām par virsstundām, kuras man nāksies strādāt, lai atgūtu zaudēto, ka pat guļot gultā, es biju apbēdināta ar sevi, ka esmu slima.

Tas ir tik vienkārši kļūt nemierīgai un satrauktai par katras dienas garo darbu sarakstu. Man patīk organizēt un man ir ieradums plānot lietas savlaicīgi, lai izvairītos no neveiksmīgiem pārsteigumiem, kurus jāpiedzīvo līdz ar apstākļu izmaiņām. Tomēr dažreiz šī vajadzība pēc strukturēšanas nonāk tiešā pretrunā ar Dieva gribu un Viņa mērķi manai dzīvei.

Šodien Kungs laipni man atgādināja par apsolījumu Savā Vārdā: “Rimsties, Šantera un atzīsti, ka ES esmu Dievs!” /Ps.46:10/ “Es to darīšu Tavas glābšanas labā!” /Ps.138:8/

“Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā.” /Jes. 49:16/

Lietas varbūt nenotiek saskaņā ar manu plānu, bet es jūtos iedrošināta, apzinoties, ka mans Kungs, Imanuēls, ir ar mani. Es pastāvīgi esmu kā naglas rētas atgādinājums Viņa Rokās. Viņa Vārds apsola, ka Viņš nevar aizmirst un nekad neaizmirsīs mani! Viņš ir pastāvīgi nomodā par manām vajadzībām! Es esmu pateicīga par Viņš žēlastību, kura apsola uzturēt mani visos apstākļos un vēl nekad mani nav pievīlusi.

Līdz ar to nav svarīgi, ko Jūs šodien sastapsiet - neraizējieties! Nestresojiet! Dievs visu kontrolē un Viņš jūs ir ierakstījis Savās Roku plaukstās. Un neatkarīgi no tā ar ko mūsu draudze sastapsies, Viņš apsola, ka Viņš par visu būs nomodā. Turpināsim lūgt un prasīt pēc Dieva Vārda apsolījumiem.

Sirds lūgšana

Tēvs, mēs Tev pateicamies, ka Tavs Vārds nekad nepieviļ, un, lai gan mēs nevaram redzēt, ko nesīs nākotne, Tu apliecinā, ka Tu esi ar mums! Palīdzi mums, turpinot kopīgi uzsākto 100 lūgšanu dienu ceļojumu, nodot katru dienu mūsu plānus Tev un atdusēties Tevī, stingri pieķeroties Taviem apsolījumiem. Paldies, ka Tu turi mūs Savās rokās. Paldies, ka Tu pats strādā Savas draudzes labā un, ka Tu uzklausi katru izteiktu lūgšanu. Jēzus vārdā, Āmen!

Autors: Shanter Alexander

17.DIENA - TAVU VĀRDU ES TURU SAVĀ SIRDĪ

Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 119:9-11

Atmiņas pants: *“Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.” /Ps.119:11/*

Diezgan bieži sajutos aizskarta, ja kāds man teica vai norādīja uz lietām, kas man nepatika, vai pārlietu kritizēja manus nodomus. Rezultātā biju īgna un kašķīga. “Kāda iemesla pēc esmu izpelnījies šādu attieksmi?“, es prātoju. Vai arī ”Kāpēc gan viņi neskatās paši uz sevi un neanalizē savas kļūdas, bet tā vietā mani nicina?” Iekšēji biju vīlusies. Dievs lēnām, taču pamatīgi ir spējīgs mainīt mūsu attieksmi un iekšējās izjūtas, ja ar patiesām un atvērtām sirdīm lasām Viņa Svēto Vārdu - Bībeli. Personīgi sāku mainīt savu attieksmi pret apkārtējiem, lai gan iekšēji mans egocentriskums un lepnums dega.

Izmaiņas notiek, ja turamies cieši pie apsolījumiem, pastāvam tajos un ticībā piesaucam tos. Pamudinājuma un iedrošinājuma vārdi mūs spēj piecelt no jauna, kad esam satriekti. Šajā kontekstā priekš manis ir dārgi divi apsolījumi. *“Tas man bija par labu, ka mani pārbaudīja un pazemoja, lai es mācos Tavus likumus.” /Ps.119:71/* Šis pants rāda, ka reizēm Dievs pieļauj ciešanas un pat reizēm jāpiedzīvo skarbākā kritika, kas ļauj pieaugt, pieaugt un tuvoties Viņam.

Psalmi 119:165 *“Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp”*. Vai tiešām tas ir iespējams? Neticami! Nekas nenotiek tāpat vien, taču mums ir jāapzinās, ka ja esam pilnīgi atklāti Dieva priekšā /uzticīgi Viņa Vārdam/, mēs neklūsim aizvainoti un aizkaitināti par to kas notiek ar mums vai mums apkārt. Protams, tas nenozīmē, ka netiksim citu aizskarti; tas nozīmē, ka brīdī, kad tiekam kārdināti kurnēt un sūdzēties, kad grūtības šķiet vairojas, sev jāatgādina šis pants Ps. 119:156. Tajā brīdī negatīvajai spriedzei jāatkāpjas. Svētie Raksti ir pildīti ar neizmēojamu spēju šķīstīt un dziedināt mūsu prātu.

Elenas Vaitas citāts *“Mēs varētu aizvērt durvis uz daudziem kārdinājumiem, ja mēs apņemtos iegaumēt Svēto Rakstu fragmentus. Ierobežosim sātana kontroli pār mums ar vārdiem: “Stāv rakstīts” ”*. /The Faith I Live By, p.8/ Ticu, ka Vārdam ir svarīga loma ceļā uz garīgu stiprinājumu. Tas ir mācīšanās process - glabāt Dieva Vārdu savās sirdīs. Ja tas ir mūsu sirdīs, sātanam nav varas pār mūsu prātu.

Psalmi 119:11 *“Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.”*

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, māci mūs veidot spēcīgu pamatu Tavā Vārdā! Māci mūs celt un godināt Tavu Svēto Vārdu savās sirdīs un izdzīvot tos praktiski soli pa solim savā ikdienas dzīvē. Māci mūs, kā stiprināt savu prātu, lai esam gatavi un spējīgi atvairīt ļaunā uzbrukumus, sakot: “Stāv rakstīts”. Tavam Vārdam ir vara! Un kad viss pārējais šķiet dzīvē neizdodas, Tavš Vārds turpina pastāvēt. Dod spēku mums katram individuāli un visiem kopumā kā draudzei palikt spēcīgiem, iesakņojoties un pamatojoties Tavā Dzīvības Vārdā. Āmen!

Autore: Melody Mason

18.DIENA - VAIRĀK NEKĀ SABATA SVĒTRUNAS

Bībeles teksts pārdomām: Jēkaba vēstule 1:21-27

Atmiņas pants: *“Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami.”* /Jēkaba 1:22/

Kad es biju jauna māmiņa, kas audzināja savus bērnus, es mācījos no smagiem notikumiem, ka Bībeles lasīšana bija vienīgais veids kā es varēju uzturēt dzīvu saikni ar Jēzu. Kad es piecēlos vēlu un neveltīju Viņam laiku, es konstatēju, ka atrodos uz lejupejošas spirāles, kas mani atstāja bez spēka pretoties kārdināšanām. Paldies Dievam, Viņš man iemācīja,

ka laika pavadīšana Viņa Vārdā ir kā glābšanas virve uz Debesīm.

Tomēr svarīgi ir tas, cik ļoti es mīlu Dieva Vārdu „*Tikai dzirdēt vai lasīt Vārdu nav pietiekoši. Tam, kas cer iegūt no Rakstu lasīšanas, ir jāpārdomā patiesība, kas viņam tika dota. Ar dedzīgu uzmanību un pārdomām lūgšanās viņam ir jāpārcējas patiesības vārda nozīme un dziļi iedzert no svētās inspirācijas gara*” /Kritus līdzības, 59.-60.lpp. oriģinālā/

Uz savas Bībeles brīvās lapas es uzrakstīju līdzīgu domu: *“Tikai svētrunu klausīšanās katru sabatu, Bībeles lasīšana atkal un atkal vai tās izskaidrošana pantu pēc panta [visas labas lietas, ko darīt kā Kristus māceklim] nedos mums vai tiem, kas mūs klausās, labumu, ja mēs nepadārsim Bībeles patiesības par mūsu personīgo pieredzi.”* /Kristus dziedinošā kalpošan, 514.lpp. oriģinālā/

Jēkabs savā vēstulē mums saka: *“Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami.”*

Un šeit ir noslēpums. Mums ne tikai jālasa Bībele, mums ne tikai tā ir jāpārdomā, bet mums tā ir jāpielieto mūsu ikdienas dzīvē. Tās ir atslēgas, kas atslēgs pieeju pie spēka, kas ir atrodams Dieva brīnišķīgajā grāmatā!

Sirds lūgšana

Mīļais Debesu Tēvs, kad mēs baidīsim vēl vienu Sabatu, palīdzi mums ne tikai klausīties, ko mācītājs mums teiks. Palīdzi mums ne tikai pārdomāt vārdus, kas ir rakstīti mūsu Bībeles lappusēs. Palīdzi mums zināt, kā padarīt šos vārdus par mūsu ikdienas dzīves daļu, jo tāpēc Tu tās mums devi. Tu vēlies, lai mēs esam Vārda darītāji un ne tikai klausītāji. Māci mums, ko tas nozīmē, kad mēs turpinām augt un turpināt lūgt par mūsu draudzi. Āmen.

Autore: Sue Gilmore

19.DIENA - DIEVS NAV MIRIS VAI MELOJIS!

Bībeles teksts pārdomām: 4.Mozus 23:13-20

Atmiņas pants: “Dievs nav cilvēks, kas melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kaut kas būtu jānožēlo. Vai Viņš ko teiktu un nedarītu, vai Viņš ko sacītu un tas nekļūtu īstenība?”/4.Moz. 23:19/

Vai jūs neesat atklājuši, ka reizēm jūs esat zaudējuši drosmi? Vai jūs dažkārt neesat jutuši ap sevi tumšus mākoņus? Vai jums nav licies, ka no noteiktas situācijas nav izejas?

Par Mārtiņu Luteru ir stāsts, ka kādu laiku viņš ir zaudējis drosmi. Viņa izstrādātais plāns likās, ka nedarbojās, un viņam bija grūti pieņemt šo situāciju. Tā kādu dienu viņa sieva Ketija nolēma kaut ko darīt. Viņa uzvilka melnu kleitu un iegāja istabā, kurā viņš bija.

“Kāpēc tu esi apģērbusies sēru drānās, sieva?” viņš jautāja. “Vai neesi dzirdējis? Dievs ir miris,” viņa atbildēja. Luters iebilda, “Dievs ir miris? Ko tu gribi pateikt ar šādu zaimojošu runu? Protams, ka Viņš nav miris!” “O,” viņa teica. “Es atvainojos. Skatoties uz tevi šīs pēdējās dienas, es domāju, ka Viņš patiešām ir miris.”

Paldies Dievam, Mārtiņš Luters saprata galveno, un arī mums jādara tāpat šodien. Lai gan apstākļi varbūt dažreiz izskatās drūmi un ļaunu nojausmu pilni, mēs varam sevi uzticēt (tāpat kā mūsu draudzi) Dieva rūpēm visās lietās. Jā, visās lietās.

Dievs Savā Vārdā mums ir devis daudzus dārgus apsolījumus. Viņš ir apsolījis būt ar mums līdz galam. Un Viņš arī apsolīja Jesajas 43:1-2, “*Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!*”

Jeremijas grāmatā Viņš mums ir teicis, ka Viņš zina, kādi ir Viņa plāni priekš mums, “*Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, dot jums nākotni un cerību.*” /Jer. 29:11 ESV tulkojums/

Elena Vaita raksta, “*Tā ir mūsu priekštiesība turēt Dievu pie Vārda.*” /Gospel Workers, p. 370/ To, ko Viņš ir apsolījis, Viņš darīs. Kad ap mums savelkas tumši mākoņi, “*Satversim Dieva bagātīgos apsolījumus. Dieva dārzs ir pilns ar bagātiem apsolījumiem. Salasīsim tos; nesīsim tos mājās; parādīsim, ka mēs ticam Dievam. Turēsim Viņu pie Vārda; lai nevienu no mums nevarētu atrast kā tādu, kas neuzticamies Dievam vai apšaubām Viņu.*” /Selected Messages, vol. 3, p 192./

Dievs nav miris, un Viņš nav melojis. Mēs varam uzticēties Viņa Vārdam!

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, māci mums uzticēties Tev pat visgrūtākajos apstākļos, ar kuriem sastopamies. Tu mums esi devis tik daudz apsolījumus Savā Vārdā. Māci mums, kā uz tiem paļauties, kā patiešām turēt Tevi pie Tava Vārda, kā 4.Mozus 23:19 teikts, ka Tu nevari melot, ko Tu esi teicis, Tu darīsi. Piedod, ka dažreiz esam zaudējuši drosmi apstākļu dēļ. Māci mums visas savas rūpes mest uz Tevi un uzticēties, ka Tu visu kontrolē un Tu darīsi to, kas ir vislabākais mums. Māci mums, ko nozīmē balstīt ticību uz Tava Vārda. Āmen.

Autore: Raluca Ril

20.DIENA - DEBESU DIĒTA

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa evaņģēlijs 6:27-35

Atmiņas pants: “Jēzus sacīja viņiem: “*ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.*” /Jāņa 6:35/

“*Paēdušais nereti samīn dubļos pat labāko medu, bet izbadējušai dvēselei viss rūgtais ir salds.*” /Sal.pam.27:7/

Nekas cits mani nespēj tā atturēt no neveselīga uztura kā pilns vēders. Kad es esmu pietiekami izsalcis, jebkas man šķiet kārdinošs. Bet, kad es esmu ar pilnu vēderu, es spēju paiet garām pat savam mīļākajam saldajam ēdienam draudzes sadraudzības pusdienu laikā.

Esmu atklājis, ka tā ir patiesība arī manā kristīgajā gājumā. Ja es esmu izsalcis, gandrīz jebkas šķiet pievilcīgs. Bet, ja es esmu garīgi piepildīts no pavadītā laika ar Jēzu Viņa Vārdā, lietas no šīs pasaules vairs nespēj tik viegli piesaistīt manu uzmanību.

Diemžēl, neskatoties uz maniem nolūkiem darīt to, kas pareizs, manas iekāres ņem virsroku, jo es neesmu piepildījis sevi ar barību no Debesu krājumiem. Un tad es krītu, jo uzķeros uz ienaidnieka piedāvāto neveselīgo barību, neskatoties pat uz to, ka zinu - tā man tikai kaitēs.

Un tieši tas padara sekojošo apsolījumu tik ļoti spēcīgu priekš manis: “Jēzus sacīja viņiem: “*ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.*” /Jāņa 6:35/

Cik skaisti! Tas runā par vēl neredzētu diētas plānu! Jēzus apsola, ka mums NEMŪŽAM nesalks un neslāps NEMŪŽAM, ja mēs nāksim pie Viņa.

Tā kā Jēzus klausītāji varēja padomāt, ka Viņš to attiecina uz fizisko ēdienu, tāpēc Viņam vajadzēja skaidri atklāt, ko tas nozīmē tik pabarotam no Viņa: “*...vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.*” /Jāņa 6:63/ Jēzus apsola, ka Viņš mūs pabaros – piepildīs – caur Savu Vārdu.

Tagad es apzinos, kāpēc man reizēm ir bijis tik grūti nekrīst ienaidnieka kārdinājumos. Pārāk bieži es esmu atļāvis sev badu ciest. Un, kad es esmu atstājis novārtā laiku, kurā es ēdu no Jēzus caur Viņa Vārdu, es piedzīvoju, ka mūsdienu kārdināšanām ir daudz grūtāk pretoties un gūt uzvaru pār tām. Bet, kad es esmu piepildīts ar Jēzu – Viņa Vārda apmierināts – mani vairs nekārdina šīs vecās pasaules tukšās izpriecas. Tāpēc pievienojies man! Šodien pieņemsim barību no Jēzus un Viņa Vārda. Jo vienīgi Viņš var mūs apmierināt!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, kad mēs turpinām lūgt par mūsu draudzi, mūsu sirds sauciens šodien ir, lūdzu, dod mums vairāk Jēzu! Mēs esam noguruši no tā, ka šī pasaule vēl joprojām mums šķiet kārdinoša. Lūdzu, piepildi mūs ar Jēzu, lai salīdzinājumā ar Viņu mums viss pārējais kļūtu tukšs un nepievilcīgs. Dāvā mums izsalkumu un slāpes pēc Tava Vārda un visām lietām mūžības vērtību. Paldies, ka nākot pie Tevis, mēs NEMŪŽAM nesalksim un mums NEMŪŽAM neslāps, jo Tu mums esi apsolījis dot dzīvības maizi. Paldies Tēvs, ka uzklausi šīs lūgšanas. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

21.DIENA - LŪGŠANAS ATMODA

Bībeles teksts pārdomām: Joēla 2:12-14

Atmiņas pants: "Bet arī vēl tagad," saka Tas Kungs, "griezieties atpakaļ pie Manis no visas savas sirds ar gavēšanu, asarām, nožēlām un sērām!" /Joēla 2:12/

Joēla grāmatā Bībelē mums tiek dots rīkojums sapulcināt visu Israēla atlikumu kopā, lūgt, gavēt un atgriezties. Ja mēs tā darīsim, mums ir apsolīts, ka Dievs darīs brīnumus mūsu vidū, kas visbeidzot vedīs pie lielās, vēlā lietus izliešanās.

Pašlaik, kā nekad iepriekš, mums ir nepieciešams būt uz ceļiem. Raugoties uz pieaugošo traģēdiju un nelaimju skaitu, kas piemeklē mūsu zemi, izskatās, ka mēs strauji tuvojamies zemes vēstures pēdējai krīzei – laikam, kad Dievam būs jāiejaucas! Vai mēs esam nomodā? Vai mēs lūdzam?

Elena Vaita raksta: "Patiesas dievbijības atmoda mūsu vidū ir vislielākā un visspiedošākā no visām vajadzībām. Tās meklēšanu nepieciešams uzskatīt par pirmo pienākumu. Ir jācenšas iegūt Kunga svētības, ne tāpēc, ka Dievs mums tās nevēlētos piešķirt, bet tāpēc, ka mēs neesam gatavi to saņemt. Mūsu Debesu Tēvs ir daudz labprātīgāks dot Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā laicīgi vecāki vēlas dot labas dāvanas saviem bērniem. Tomēr mums ar atzišanos, pazemošanos, nožēlu un sirsnīgām lūgšanām jāizpilda nosacījumi, zem kuriem Dievs apsolījis dāvināt savas svētības. Atmodu drīkst sagaidīt vienīgi kā atbildi uz lūgšanām." /Pēdējo dienu notikumi, 189.lpp. oriģinālā/

Vēl kādā vietā Elena Vaita raksta: "Dievs ilgojas, lai mēs vairāk lūgtu un mazāk runātu, un tas padarītu Viņa ļaudis par spēcīgu torni." /Ģenerālkonferences biļetens, 1. janvāris, 1990./

Ieejot trešajā desmit dienu fāzē, mēs pievērsīsim savu uzmanību lūgšanai: ko nozīmē lūgt ticībā un kā mēs personīgi varam piedzīvot šo lūgšanas atmodu savās dzīvēs.

Spēlēšanās laiks ir pagājis. Ir laiks kļūt nopietniem, pastiprināti pievērsties Dieva aicinājumam uz dziļāku nodošanos un sirds izmeklēšanu. Ir laiks dziļai lūgšanu cīņai.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, turpinot šīs simts lūgšanu dienas, mēs lūdzam, lai Tu mūs noliec uz ceļiem kā vēl nekad iepriekš. Māci mums izmisīgi cīnīties par mūsu draudzēm, tautām un mūsu brāļiem un māsām, kuri cieš visā plašajā pasaulē. Mums ir nepieciešama tāda dievbijība, kāda mums vēl nav. Mums ir nepieciešams Svētā Gara kristības spēks, kādu mēs vēl neesam saņēmuši. Lūdzu, palīdzi mums Tēvs. Mēs gribam, lai Joēla pravietojums piepildās. Mēs vēlamies, lai Tu pabeidz darbu, un mēs varam doties mājās. Paldies, ka Savā laikā un veidā, Tu atbildēsi šīs lūgšanas. Tavā dārgajā vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

22.DIENA - MĀCI MAN LŪGT

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas evaņģēlijs 11:1-8

Atmiņas pants: *“Un notika, ka Viņš kādā vietā lūdza Dievu; kad Viņš bija beidzis lūgt, tad kāds no Viņa mācekļiem sacīja Viņam: “Kungs, māci mums Dievu lūgt, itin kā arī Jānis ir mācījis savus mācekļus.” /Lūkas 11:1/*

Ja es būtu viens no Jēzus mācekļiem Viņa trīs ar pus gadu kalpošanas laikā, es varu iedomāties daudzas lietas, kuras es Viņam lūgtu man iemācīt. Tomēr visos četros evaņģēlijos Jēzus mācekļi lūdza, lai viņiem iemāca tikai vienu lietu: kaut

ko, kas var šķīst pārsteidzoši vienkāršs. Lūkas 11:1 stāsta par šo notikumu *“Un notika, ka Viņš kādā vietā lūdza Dievu; kad Viņš bija beidzis lūgt, tad kāds no Viņa mācekļiem sacīja Viņam: “Kungs, māci mums Dievu lūgt...”* Tas arī viss. Viņi nejaudāja - kā mums pabarot piecus tūkstošus cilvēku, kā mums staigāt pa ūdens virsu vai uzmodināt mirušos? Nē, tikai, māci mums lūgt.

Jēzus mācekļi bija redzējuši neticamus rezultātus un neierobežotu spēku, kad Jēzus lūdza. Tādējādi viņi zināja, no kurienes nāca Viņa spēks. Viņi ilgojās, kaut tāds pats spēks no Dieva atklātos arī Viņu dzīvēs.

Elena Vaita raksta: *“Lielākā svētība, kādu Dievs var dot cilvēkam ir dedzīgs lūgšanu gars. Lūdzošā cilvēka priekšā ir atvērtas visas debesis. Pazemīgā ticībā pienestās lūgšanas tiks uzklausītas.” /The Review & Herald, 20. oktobris, 1896. gads, 15. rindkopa/*

Jo vairāk es ieraugu šajā vecajā, grēcīgajā pasaulē notiekošo, jo vairāk es izjūtu to pašu vajadzību. Manā ģimenē ir cilvēki, kuri vēl nepazīst Jēzu, tuvi draugi, kas slimo ar vēzi, un ir miljardi, kuriem vēl jādzird triju eņģeļu vēstis. Es varu paveikt tik maz savā spēkā. Bet, kad es saucu uz Visvareno Universa Dievu, Viņš priecājas man atbildēt, izlejot Savu spēku. Viņš ir Radītājs, un var radīt atrisinājumu katrai un ikvienai problēmai, ar kādu man jebkad nāktos saskarties. Lielākā svētība ir būt Dieva mācītam un Dieva iedvesmotam dedzīgi lūgt!

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, lūdzu piedod mums, ka tik bieži esam lūguši ar svārstīgām sirdīm. Piedod mums mūsu lepnumu, kas mūs vada pie paļaušanās uz saviem spēkiem. Māci mums, kā paļauties uz Tavu spēku. Māci mums lūgt! Māci mums, kā raudzīties pāri savām sīkajām vajadzībām un efektīvi lūgt par mums apkārt esošo pasauli. Māci mums, kā veiksmīgi lūgt par savām draudzēm. Mēs ilgojamies tikt izmantoti kā Tavi lūgšanu kareivji. Mēs ilgojamies redzēt valstis “sakustamies” kā atbildes uz mūsu lūgšanām. Paldies, ka tu mūs veido par dedzīgiem lūgšanu vīriem un sievietēm. Un paldies par Jēzus taisnību, kas apklāj mūsu vājās, nespēcīgās lūgšanas un padara tās pieņemamas Tava troņa priekšā. Jēzus dārgajā vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

23.DIENA - BET ES NEJĪTU, KA VĒLĒTOS LŪGT!

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa evaņģēlijs 20:24-29

Atmiņas pants: “Jēzus viņam saka: “Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!””

/Jāņa 20:29/

Dažkārt grūtākā lūgšanas daļa ir iesākt lūgt! “Bet es pašlaik nevēlos lūgt. Vai man patiešām vajadzētu lūgt pat tad, ja es tā nejūtos?” daži jautā. Pagātnē arī es ar to cīnījos.

Mums jāatzīst, ka mēs kā kristieši visi cīnāmies ikdienas kaujā: kaujā fakti pret sajūtām. Šīs nozīmīgās kaujas rezultāts parādīs,

kāda veida ticība mums piemīt un noteiks veidu, kādā mēs lūdzam. Ļaujiet man to paskaidrot.

Fakts ir tas, ko mēs atrodam Dieva Vārdā. Lai gan fakts ir balstīts uz neredzamu realitāti un apsolījumiem, tas nav svārstīgs, jo tas mums atklāj nemainīgo Dieva dabu; tas ir, Viņš nemelo /Titus 1:2/. Viņš nemainās /Jēkaba 1:17/. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi /Ebr.13:8/. Viņš vēl vairāk vēlas mums dot labas dāvanas nekā mēs tās vēlamies dot saviem bērniem /Lūkas 11:13/. Kad mēs balstām ticību uz faktiem, mums ir spēcīgs pamats jebkādas vētrās.

No otras puses, sajūtas visu laiku svārstās, jo tās ir balstītas uz mūsu personīgo pieredzi, mainīgām emocijām, satraukumiem, garīgo miegainību un neatbildētām lūgšanām. Tā vietā, lai lēmumu pieņemšanā meklētu padomu Dieva Vārdā, sajūtas padomu rod sevī, pasaulīgā gudrībā, skeptiskos draugos un pagātnes neproduktīvās, kristīgās pieredzēs. Kad mēs ticību balstām uz sajūtām, kas nāk un iet, tas ir tāpat kā celt savu māju uz smiltīm. Jebkura vētra, kas veļas tai pāri, var to sagraut.

Ņemiet vērā sekojošo citātu no iedvesmotajiem rakstiem:

“Ticība tur Dievu pie Viņa Vārda, ar vai bez sajūtām. Tā ir “stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārlicība par neredzamām lietām”. Mēs varam ticēt saviem līdzcilvēkiem un nevaram uzticēties Dieva Vārdam? Kad mēs nākam pie Viņa pēc gudrības un žēlastības, mums nav jāraugās uz sevi, vai Dievs mums ir devis kādas īpašas sajūtas, kā apstiprinājumu tam, ka Viņš ir piepildījis Savu Vārdu. Sajūtas nav kritērijs. Kad kristieši ir vadījušies no sajūtām, ir radies liels ļaunums. Kā es varu zināt, ka Jēzus dzird manas lūgšanas? – es to zinu dēļ Viņa apsolījuma. Viņš saka, ka uzklaušis trūcīgo, kad tas sauks uz Viņu, un es ticu Viņa Vārdam. Viņš nekad nav teicis Jēkaba dzimumam, jūs velti mani meklējiet. Ja mēs staigājam gaismā, mēs varam ar svētu drosmi nākt pie Dieva troņa. Mēs varam ticībā atsaukties uz Dieva apsolījumiem un dedzīgi prezentēt savus lūgumus. Lai gan mēs esam vāji, kļūdaini un necienīgi “Gars palīdz mūsu nespēkam”. Kad mēs vienreiz esam pienesuši savus lūgumus, mums nevajadzētu tos atstāt novārtā, bet sacīt, kā Jēkabs teica, kad visu nakti bija cīnījies ar eņģeli “Es tevi neatlaidīšu iekāms tu mani nesvētīsi un, tāpat kā viņš, mēs uzvarēsim.”” /Bībeles Balss, 24. sept., 1894, 4. paragrāfs/.

Ticībai ir jābūt iesakņotai nemainīgajos Dieva Vārda faktos, nevis mūsu mainīgajās emocijās.

Ja tu gaidi, kad sajūtīsi, ka vari Dievam pilnībā uzticēties pirms tu viņam pilnībā uzticēsies, iespējams, tu nekad Viņam neuzticēsies. Ja tu gaidīsi, kad sajūtīsi vēlmi lūgt, tu, iespējams, nekad nelūgsi. Dievs mums ir devis saprātu un Savu Vārdu. Mums tie jāizmanto kopā!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, māci mums lūgt pat tad, kad mēs nejūtamies, ka mums vajadzētu lūgt, lūgt ticībā pat tad, kad viss apkārt izskatās bezcerīgi, lūgt pat tad, kad šķiet mums nav nekādas izredzes un sajūtas mums saka, ka lūgšana neradīs nekādu īpašu atšķirību. Tā vietā, lai klausītos savās sajūtās, palīdzi mums pastāvēt uz Tavu Vārdu ticībā, jo Tavi apsolījumi ir patiesi un Tavs Vārds nepieviļ. Palīdzi mums būt tā iesakņotiem un tik stipriem Tevī, ka jebkādas vētrās mēs stipri stāvēsim ticībā uz Tava Vārda pamata. Amen.

Autore: Melody Mason

24.DIENA - KĀ LŪGŠANA UN GAVĒŠANA IZMAINĪJA MANU DZĪVI

Bībeles teksts pārdomām: Mateja evaņģēlijs 6:16-18

Atmiņas pants: “Bet, kad tu gavē, svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu,” /Mateja 6:17/

Tieši divus gadus atpakaļ man bija jāpieņem svarīgs, dzīvi izmainošs lēmums. Starp citu, tas notika arī pilnīgi negaidīti. Es biju viena un laimīga. Es biju pilnībā nodevusi Dievam savas ilgas būt precētai un priecīgi ieguldīju savu dzīvi kalpošanā. Godīgi sakot, es biju nonākusi tik tuvu savās

attiecībās ar Dievu, ka biju nedaudz nobijusies, vai, uzsākot romantiskas attiecības, es varētu pazaudēt šo saldo tuvību attiecībās, kādas man bija manos ikdienas svētbrižos.

Ko man tagad darīt, kad pievilcīgs jauneklis jautā man apsvērt attiecību uzsākšanu ar viņu? Vienu lietu es zināju: es nevaru uzticēties sev šī lēmuma pieņemšanā. Vienpadsmit gadus iepriekš es jau biju nožēlojami kļūdījusies. Es biju apsolījusi Dievam, ka es nekad atkal neuzsākšu romantiskas attiecības, ja nebūšu pārliecināta, ka Viņš mani vada. Apsverot jaunos apstākļus, es nolēmu gavēt un lūgt desmit dienas. Rezultātā Dievs atbildēja brīnišķīgā veidā. Viņš man ne tikai deva īpašu mieru par šo vīrieti, kāds man vēl nekad iepriekš nav bijis, bet Dievs man deva arī atbildi, kādu es meklēju.

Pēc astoņiem mēnešiem mēs bijām saderinājušies un plānojām mūsu kāzas. Mēs saskārāmies ar dažiem izaicinājumiem. Tā kā mēs abi strādājām kalpošanas darbu, mums nebija tādi ienākumi, lai segtu savus kāzu izdevumus, mēs lūdzām un gavējām. Atkal Dievs paveica daudzus brīnumus un mūsu kāzas bija labākas nekā es biju sapņojusi. Tagad, raugoties atpakaļ, mēs vēl joprojām apbrīnojam Dieva pāri plūstošo labestību uz mums.

Kopā ar vīru, uzsākot 2015. gadu, mēs nolēmām to uzsākt ar 21 dienu gavēni un lūgšanām, lūdzot pēc lielākām garīgām svētībām. Mēs abi to bijām darījuši pirms apprecējāties, bet tagad, darot to kopā, mēs saskatām vēl lielākas svētības mūsu garīgajās dzīvēs, kad mēs esam nolēmuši atturēties no konkrētiem ēdieniem un mēdijiem, lai mums būtu vairāk laika koncentrēties uz Dievu. Tā ir bijusi mums bagātīga svētība!

Varbūt arī tu esi savas dzīves krustcelēs? Varbūt arī tu meklē kādas atbildes? Varbūt tev ir nepieciešama Dieva dievišķā iejaukšanās tavā dzīvē vai kāda tev dārga cilvēka dzīvē? Varbūt tu vēlies dziļākas attiecības ar Dievu? Es vēlos tevi iedrošināt pavadīt laiku gavējot un lūdzot, izslēgt citas traucējošas ietekmes, kas ir tev apkārt un klausīties viņa lēnajā un klusajā balsī. Tas var nebūt pilnīgs gavēnis. Tas nekas. Varbūt tu vari izvēlēties Daniela gavēni, kādu mēs izvēlējamies. Lai ko tu darītu, ja tu patiesi meklēsi Dievu gavējot un lūdzot, Dievs tevi vadīs tuvāk Sev, tuvāk kā tu jebkad esi bijis. Atceries, ka gavēnis nav tikai, lai saņemtu no Dieva to, ko mēs vēlamies. Tas ir vairāk par tuvošanos Viņam, par Viņa iepazīšanu. Viņš ir lielākā Dāvana, kādu mēs varam saņemt!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, Mateja 6:16,17 Tu mums saki “kad mēs gavējam” mums nav jābūt bēdīgiem kādi ir liekuļi, bet mums būtu jābūt priecīgiem. Lasot stāstus visā Bībelē, mēs redzam, ka Tu vienmēr atbildēji, kad Tavi ļaudis lūdza un gavēja. Dievs, mums ir nepieciešamas lielas atbildes. Mums ir nepieciešami lieli brīnumi mūsu draudzēs. Palīdzi mums tuvoties Tēv ar visām savām sirdīm. Rādi mums kā lūgt, un, kad nepieciešams, kā gavēt. Rādi mums, kādas lietas, ēdieni un mūsu dzīves darbības mums būtu jānoliek malā uz kādu laiku, lai mēs varētu daudz skaidrāk dzirdēt Tavu balsi. Paldies, ka uzklausi un šo lūgšanu. Āmen.

Autore: Raluca Ril

25.DIENA - MĀCĪTIES STAIGĀT KĀ ĒNOHS

Bībeles teksts pārdomām: 1.Mozus 5:21-24

Atmiņas pants: “Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu; tad viņa vairs nebija, jo Dievs ņēma viņu pie Sevis.”

/1.Mozus 1:24/

Mums ar sievu pēc maltītēm patīk doties pastaigā. Mēs esam pateicīgi par skaisto dabu, kas ir ap mūsu mājām un par svaigo gaisu, ko varam elpot Dieva lielajā, brīvajā dabā.

Es esmu atklājis, ka, pastaigājoties kopā, es daudz vairāk uzmanības pievēršu apkārtējai videi nekā pastaigājoties vienatnē.

Daļēji tas ir tāpēc, ka es vēlos pasargāt savu sievu no braucošajām mašīnām un ērkšķiem, un dadziem, kas var būt mūsu ceļā, kā arī es nevēlos, lai viņa iekāptu kādā no bedrēm, kas parasti ir uz lauku ceļiem. Tāpēc es daudz vairāk vērtēju vidi un pamanu mums apkārt notiekošo.

Domājot par to, cik uzmanīgs es cenšos būt, kad staigāju ar savu sievu (pašlaik mēs esam bijuši precēti tikai aptuveni desmit mēnešus), es domāju par manu ikdienas gājumu ar Dievu un manu vajadzību pēc pastāvīgas savienības un uzmanības pret viņu visas dienas garumā.

Elena Vaita raksta, “Es vēlētos, kaut neviens, kas strādā Dieva darbu, nekad neaizmirstu lielo vajadzību pēc nepārtrauktām, dedzīgām lūgšanām. Strādnieks nevar pastāvīgi atrasties uz ceļiem, bet savā sirdī var vienmēr tiekties pretī Dievam. Tieši tā Ēnohs staigāja ar Dievu.” /Evaņģelizācija, 681., oriģinālā/

Bībele saka: “Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu; tad viņa vairs nebija, jo Dievs ņēma viņu pie Sevis.” /1.Moz.1:24/

Kāpēc Dievs izvēlējās ņemt Ēnohu pie Sevis? Es nezinu visas atbildes, bet es domāju Ēnohs noteikti bija ļoti uzmanīgs pret Dieva balsi savā ikdienas ticības gājumā.

Kad mēs ceļojam pa kristīgo taciņu, mums ir jāuzmanās no bedrēm un ērkšķiem savā gājumā ar Dievu kā Ēnohs droši vien to darīja. Mēs nevēlamies sāpināt savu dievišķo Draugu. Un tomēr, cik bieži es atklāju, ka neesmu pietiekami uzmanīgs, lai satrauktos par tām mazajām dzīves lietām, kas var satraukt Dievu; negatīvas domas, sajūtas, vārdi vai mazi kompromisi, kas mani attālina no Viņa.

Mums ir jāmacās uzmanīgi klausīties. Kad es pastaigājos ar savu sievu, es ieklausos, kad viņa man līdzdala savas domas un raizes. Bet, vai es esmu tikpat uzmanīgs, kad Kungs runā uz mani caur Savu Vārdu, caur apstākļiem vai cilvēkiem man apkārt? Cik skumji ir palaist garām izdevības pateikt kādu iedrošinošu vārdu vai pasmaidīt kādam no saviem līdzcilvēkiem tikai tāpēc, ka nepievērsu uzmanību Kunga balsij.

Mums ik dienas jānodod savas dzīves Meistara rokās, ja mēs vēlamies staigāt ar Dievu kā to darīja Ēnohs. Un tas ir lēmums, kas jāpieņem ik mirkli, kad mēs sastopamies ar kārdinājumu bedrēm vai traucēkļu ērkšķiem. Nebūsim tik ļoti apjukuši, lai nepalaistu garām Dieva balsi!

Draugs, vai tu šodien staigā ar Dievu kā to darīja Ēnohs?

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, māci mums, ko tas nozīmē staigāt kā Ēnohs staigāja. Māci mums, kā būt uzmanīgiem pret Tavu lēno, kluso balsi. Māci mums, kā būt uzmanīgiem pret Tavām ilgām un būt paklausīgiem Tavam Vārdam, lai ienaidniekam nav iespēja iespraukties mūsu dzīvēs. Mēs vēlamies doties mājās. Vēlamies redzēt Tava Gara izliešanos pār draudzi, lai darbs var tikt pabeigts. Lūdzu, dari mūs par mācekļiem, gataviem saņemt Tava Gara izliešanos. Tavā dārgajā Vārdā, Āmen.

Autors: Roman Ril

26.DIENA - MĀCĪBA NO MANIEM MĀJAS AUGIEM

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa evaņģēlijs 15:1-5

Atmiņas pants: *“Palieciēt Manī un Es - jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.” /Jāņa 15:4/*

Nesen es sēdēju savā viesistabā un raudzījos uz savu augu lapu galiem. Es pamanīju, ka dažu lapu galiņi sāk nokalst un kļūt brūni tāpēc, ka lapas nebija cieši savienotas ar kātu.

Dievs mani uzrunāja, kamēr es raudzījos uz šīm lapām. Es atskārtu, ka dažreiz arī mana garīgā dzīve sāk kalst un kļūt brūna.

Jāņa evaņģēlijā mums ir sacīts: *“ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” /Jāņa 15:5/*

Jā, tieši tāpat kā lapām ir jāpaliek savienotām ar kātu un dzīvi uzturošo auga sakņu sistēmu, man arī ir nepieciešama tā pati ikdienas saikne ar manu Debesu Tēvu. Man ik dienas ir jāsmej no Viņa dzīvības avota, lai es varu palikt dzīvs un nest labus augļus.

Interesanti, ka, lai gan lapa var būt atdalīta no tās sakņu sistēmas, tā vēl joprojām kādu laiku var izskatīties dzīva. Bet beigu beigās tā nomirs. Lapu nav iespējams atdzīvīnāt vai pagriezt procesu atpakaļ. Ar mums kā kristiešiem ir līdzīgi, tikai ar vienu atšķirību. Kad mēs pazaudējam savu saikni ar Kristu, mēs varam izskatīties dzīvi vēl kādu laiku pirms mēs nokalstam un atmirstam no Kristus. Tomēr, mēs vienmēr varam atkal savienoties ar Viņu un tikt atjaunoti. Dievs var paveikt brīnumu un atdzīvīnāt mūs! Kā Viņš to dara? Viss, kas nepieciešams, ir viena lūgšana.

Elena Vaita raksta: *“Lūgšana ir dvēseles elpošana. Tā ir garīgā spēka noslēpums. Nevienš cits žēlastības līdzeklis to nevar aizvietot un pasargāt dvēseles veselību. Lūgšanā sirds nonāk tiešā saskarē ar dzīvības Avotu; tā stiprina ticības dzīves nervus un muskuļus. Ja jūs ignorēšiet lūgšanu ieradumu vai lūgsiet tikai gadījuma pēc, kad šķiet izdevīgi, jūs pazaudēsiet savu atbalstu Dievā.”* Vēstis Jaunatnei, 249., oriģinālā/

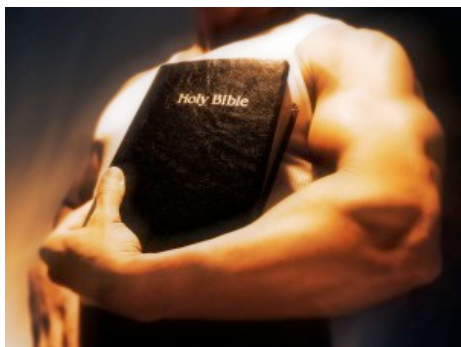
Es pasakos Dievam, ka, ja arī es sāku nokalst un kļūt brūns, Viņš ir man līdzās, vienmēr gatavs mani atdzīvīnāt. Man tikai jāgriežas pie Viņa lūgšanā!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, dažkārt mēs zaudējam savu saikni ar Tevi un domājam, ka varam pastāvēt savā spēkā. Mēs aizmirstam, ka mums ir vajadzīgs “dzīvības avots”, ko tikai Tu mums spēj piedāvāt. Lūdzu, maini mūsu sirdis, lai mēs varam ilgoties palikt Tevī tāpat kā zars paliek pie vīna koka. Kad mēs turpinām lūgt par mūsu draudzēm, mēs lūdzam, lai Tu mums kā tautai palīdzi mācīties, ko tas nozīmē palikt savienotiem ar Tevi personīgi. Mēs zinām, ka netiekam glābti kā draudze, kā grupa, mēs tiekam glābti un atdzīvīnāti individuāli. Palīdzi mums ik dienas pavadīt laiku pie Tavām kājām lūgšanā, lai Tu varētu izliet Savu Svēto Garu pār mums bez mēra. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Kat Taylor

27.DIENA - GARĪGAIS KULTŪRISMS

Bībeles teksts pārdomām: Jeremijas 29:10-14

Atmiņas pants: “Kad jūs Mani meklēsīt, jūs Mani atradīsīt. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsīt,” /Jeremijas 29:13/

“Jums vajadzēja redzēt Nātanu* pirms semināra!” kādu dienu sacīja Bobijs par mūsu kopīgo draugu mācītāju. “Viņš bija ļoti kaulains un tievs.” (*Mācītājs Nātans, kura vārds ir mainīts, lai aizsargātu viņa privātumu, ir ļoti muskuļots vīrietis.)

Bobijs turpināja: “Kad viņš nesen bija atnācis ciemos, es nespēju noticēt savām acīm. Es jautāju, kas noticis, kamēr viņš bija seminārā. Viņš vienkārši atbildēja: “Mičiganā nav daudz ko darīt.”

Viņš droši vien ir pavadījis daudz laika sporta zālē.”

Manam draugam Bobijam varbūt nebija ne jausmas, bet Dievs izmantoja šo sarunu, lai aizsāktu radikālas pārmaiņas manā kristīgajā gājumā. Neilgi pēc tam, mēs ar sievu pārcēlāmies uz Endrūsa Universitāti, lai es varētu apmeklēt mācītāju semināru. Es jau vairākus gadus biju strādājis kā mācītājs, un es sagaidīju, ka apgūšu daudzas noderīgas lietas, bet, godīgi sakot, es negaidīju, ka piedzīvošu milzīgu, personīgu atmodu. Bet pateicība Dievam, ka Viņam bija citi plāni.

Mana semināra laikā bija daudzas lietas, kuras Dievs izmantoja, lai atmodinātu mani dziļākam personīgajam gājumam kopā ar viņu (tai skaitā lūgšanu partneri, lūgšanu žurnāla rakstīšana, Bībeles studijas un daudz kas cits) viena no lietām, kas uz mani atstāja vislielāko iespaidu bija šī saruna par mācītāju Nātanu.

Neilgi pēc tam, es pastāstīju savam ilgstošajam draugam un lūgšanu partnerim: “Varbūt mēs varētu darīt to pašu, ko Nātans darīja, tikai tā vietā, lai cīnītos sporta zālē, mēs veltītu papildus laiku un enerģiju, lai koncentrētos uz savu personīgo gājumu un savienību ar Dievu? Es vēlos būt garīgi spēcīgs!”

Kad es apņēmos meklēt Dievu daudz patiesāk kā jebkad iepriekš, sākās šis radikālais ceļojums.

Šī apņemšanās man prasīja veikt dažas izmaiņas, kas nebija viegli. Vidusskolas laikā es biju gatavs celties 4:30 no rīta, lai stundām ilgi intensīvi trenētos un kļūtu par labāko iespējamo atlētu. Es arī biju apņēmies ēst ļoti veselīgu diētu (vegāni un bez refinēta cukura) vairāku gadu garumā, lai man būtu enerģija konkrētam atlētu pasākumam. Bet, vai es varu veikt tādu pašu uzupurēšanos, lai man būtu papildus enerģija piecelties agri un pavadīt stundas kopā ar savu labāko draugu Jēzu?

Par ļoti grūtu to padarīja tas, ka man patika pagulēt ilgāk, un es pat nezināju, kā palikt nomodā, lasot savu Bībeli agri no rīta. Es arī negribēju atteikties no dažiem neveselīgiem ēdieniem, kuri, es domāju, man ir patiešām vajadzīgi. Es sāku saukt uz Dievu, lai Viņš izmaina manu sirdi, dod man sirdi Viņu pazīt /Jeremijas 24:7/. Un es turpināju piesaukt Jeremijas 29:13 apsolījumu, kas saka: “Kad jūs Mani meklēsīt, jūs Mani atradīsīt. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsīt”.

Nākamajos divos gados Dievs man deva tādas ilgas no visas sirds Viņu meklēt, kādas man līdz tam nekad nebija bijušas. Un, kad mans laiks seminārā bija beidzies un mēs ar sievu bijām sakravājuši savas mantas, lai atgrieztos Kalifornijā, es biju tik apbrīnas pilns par to, ko Dievs bija paveicis, ka es varēju tikai nokrist uz ceļiem un pateikties Viņam par to, cik daudz veidos Viņš bija mani izmainījis; lietās, par kurām es nemaz nezināju, ka vajadzīgas pārmaiņas.

Es vēl joprojām neesmu tik garīgi spēcīgs, kāds es vēlētos būt, bet Dievs darbojas, un es Viņu slavēju par Viņa pacietību un žēlastību manā dzīvē.

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs Debesīs, paldies, ka Tu vienmēr esi uzticams Savos apsolījumos. Kad mēs turpinām lūgt par mūsu draudzi, lūdzu, dāvā mums sirdi, kas ilgojas Tevi vairāk iepazīt, jo to, ko mēs ilgojamies ieraudzīt notiekam mūsu draudzēs, tam vispirms jānotiek mūsu pašu dzīvēs. Kungs, mēs atdodam Tev šodien tās lietas, kas mūs no tā attur. Paņem prom visas mūsu mazās gaidas un ilgas un dāvā mums sirdi, kas patiesi sagaida no Tevis vairāk. Lūdzu palīdzi mums tā iemīlēties Tevī, ka nekam citam nav tik liela nozīme kā būt kopā ar Tevi. Amen.

Autors: Zac Page

28.DIENA - UZDROŠINĀTIES JAUTĀT VĒL VAIRĀK!

Bībeles teksts pārdomām: Efeziešiem 3:14-21

Atmiņas pants: *“Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam,” /Efez.3:20/*

Aleksandrs Lielais bija varens iekarotājs un karalis, un, lai gan viņš dzīvoja ilgi pirms Kristus (aptuveni 300 p.Kr.), viņa reputācija dzīvo vēl šodien.

Neskatoties uz to, ka viņš bija liels iekarotājs, karalis Aleksandrs bija arī ļoti līdzjūtīgs valdnieks. Ik gadu viņš nošķīra kādu dienu, ko viņš nosauca par “līdzjūtības dienu”. Kā stāsts liecina, šajā īpašajā gada dienā viņš nejaušas izlases veidā ļāva dažādiem cilvēkiem nākt pie viņa un izteikt īpašus lūgumus.

Lielākā daļa cilvēku prasīja ēdienu, drēbes, naudu medikamentiem utt. Kādu gadu bija kāds vīrs, kurš uzdrošinājās jautāt vairāk! Viņš lūdza pili, bet ne tikai pili, bet pilnībā izgreznotu pili un lielu banketa zāli, lai viņš varētu paēdināt visus savus draugus. Visiem par izbrīnu, karalis Aleksandrs izpildīja šo vīra prasību.

Kad viņam tika jautāts, kāpēc viņš izpildīja tik nedzirdētu prasību, karalis atbildēja: “Šis vīrs ir pirmais cilvēks, kurš man patiesi lika justies kā karalim - tādām, kāds es esmu. Jo tikai es varu piepildīt šādu lūgumu!”

Šis stāsts ir ietekmējis manu dzīvi, jo tas man atgādina, cik lielam Dievam mēs kalpojam, un cik maz mēs no Viņa lūdzam. Un tas man ir licis domāt, kāpēc mēs tik bieži samierināties ar vispārīgām svētībām, ja mēs kalpojam Universa Ķēniņam. Kāpēc mēs samierināties ar knapu izdzīvošanu garīgi, kad Dievs ilgojas mums dot daudz lielākas bagātības un dziļumu mūsu gājumā ar Viņu. Es domāju, ka pārāk daudz Septītās dienas Adventistu kristieši ir apmierinājušies būt garīgi punduri, kamēr Dievs aicina mūs, mūdienu Israēlu, kļūt par garīgiem milžiem, nostājoties plaīsā un iestājoties par pazudušajiem.

Dievs ir spējīgs un Viņš ilgojas darboties varenā veidā, bet mūsu ticības trūkums ierobežo Viņa darbu mūsu dzīvēs. Mums ir sacīts: *“Ikkatra neizdošanās no Dieva bērna puses ir attiecināma uz viņa ticības trūkumu.” /Sentēvi un Pravieši, 657.origīnālā/*

Neļausim vairs savām šaubām mūs ierobežot, bet uzticēsimies Bībelei, kura mums saka: *“Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam,” /Efeziešiem 3:20/*

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, kad mēs turpinām šīs 100 lūgšanu dienas, palīdzi mums turpināt uzdrošināties prasīt vairāk. Palīdzi mums uzdrošināties prasīt vairāk savā personīgajā gājumā ar Tevi un palīdzi mums uzdrošināties prasīt vairāk savu draudžu labā. Piedod mums mūsu ticības trūkumu, un piedod mums, ka lūdzam mazas lūgšanas. Piedod, ka ierobežojam to, ko Tu vēlies darīt, jo apšaubām Tavu Vārdu. Paldies, Jēzu, ka Tu dod mums jaunu sirdi un jaunu skatījumu uz to varenību, kāds Tu esi, nevis vienkāršs zemes Karalis, bet Universa Ķēniņš. Mēs Tevi mīlam! Āmen.

Autore: Melody Mason

29.DIENA - MANAS MĀTES LŪGŠANAS SPĒKS

Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 118:14-18

Atmiņas pants: “*Es nemiršu, bet dzīvošu un sludināšu Tā Kunga darbus.*” /Ps.118:17/

Bija 2003.gada decembris. Es to atceros tā, it kā tas bija bijis vakar. Es gulēju slimnīcas gultā un jutos tā, it kā manai dzīvei būtu pienācis gals. Es pat nespēju pakustēties. Ikvienu mana ķermeņa locītava jutās kā uguni degoša. Es nekad nebiju izjutusi tādas sāpes.

Es biju cīnījies ar Denges drudzi - temperatūra 37.7°C katru dienu aptuveni divu nedēļu garumā. Ik dienas es kļuvu vājāka un vājāka. Mana mamma nāca ik rītu un apsedza manu ķermeni ar dvieļiem, kas bija iemērkti ledus aukstā ūdenī. Es biju tik nožēlojama. Tas, kas man sāpēja visvairāk, bija redzēt sāpes viņas acīs, kad viņa centās valdīt savas asaras. Es redzēju skumjas arī sava tēva acīs.

Kādu dienu mans tēvs turēja manu slābano ķermeni savās rokās un lūdza man (viņa vienīgajai meitai) cīnīties un nepadoties. Tad es dzirdēju, kā mana māte drosmīgi izteica Bībeles apsolījumu: Tu nemirsi, bet dzīvosi un sludināsi Tā Kunga darbus.

Notiek neizskaidrojamas pārmaiņas, kad vecāki iestājas par saviem bērniem. Man vēl joprojām uzmetas zosāda, atceroties šo notikumu. Es pat to nespēju izskaidrot, bet es izjutu tādu cerību. Es atceros savā sirdī lūdzot: “Kungs, ja Tu mani nedziedināsi manis pašas dēļ, lūdzu, dziedini mani, atbildot manu vecāku lūgšanām! Jēzu, lūdzu atbildi viņu lūgšanu.”

Elena Vaita reiz uzrakstīja sekojošo, attiecībā uz mātes lūgšanu spēku: “*Nav iespējams pareizi novērtēt lūdzošas mātes iespaida spēku. Visos savos ceļos viņa atzīst Dievu. Viņa nes savus bērnus pie žēlastības troņa un stāda tos Jēzum priekšā, izlūdzot pār tiem Viņa svētības. Šo lūgšanu iespauž bērniem ir kā „dzīvības avots”. Šīs ticībā pienestās lūgšanas ir kristīgas mātes stiprums un atbalsts. Atstāt novārtā pienākumu lūgt kopā ar mūsu bērniem, nozīmē pazaudēt vislielākās svētības, kas noliktas mūsu sniedzamības robežās, vienu no vislielākajām palīdzībām mūsu dzīves darba sarežģījumu, rūpju un grūtību vidū.*”

Šis citāts ir garš, bet tik ļoti iespaidīgs, ka man jāļauj mātai turpināt:

“*Mātes lūgšanu spēku nevar novērtēt par augstu. Viņa, kas kopā ar savu dēlu vai meitu nometas ceļos mainīgajos bērniības un briesmām pilnajos jaunības gados, ne agrāk, kā tikai lielajā tiesas dienā, uzzinās šo lūgšanu iespaidu uz bērnu dzīvi. Ja viņa ticībā ir savienota ar Dieva Dēlu, tad mātes maigā roka var izraut savu dēlu no kārdināšanu varas un var atturēt savu meitu no grēcīgiem ceļiem. Kad kaislības cīnās pēc virskundzības, mātes mīlestības spēks, viņas sirsnīgais, apņēmīgais un savaldošais iespauž var paverst dvēseli uz pareizo pusi.*” /Adventist Home, 266., oriģinālā/

Todien mana māte mani iedrošināja lūgt pēc Dieva dziedināšanas un viņa atkal un atkal manās ausīs atkārtāja: “Tu nemirsi, bet dzīvosi un paudīsi Dieva varenos darbus”. Ik dienas viņa to atkārtāja, līdz mans ievainotais gars sāka ticēt un arī es sāku pasludināt: “Es nemiršu, bet dzīvošu, lai paustu Dieva godību!” Dieva Vārda piesaukšanā ir spēks. Un mātes lūgšanām ir spēks. Mana dziedināšana ir Dieva žēlastības liecība kā atbilde uz manu vecāku uzticības pilnajām lūgšanām.

Sirds lūgšana

Dievs Tēvs, kopā mēs visi šodien vēlamies iestāties par visiem mūsu vispasaules draudzes vecākiem, īpaši par tiem vecākiem, kuri ir nodevuši savas dzīves kalpošanai; kā vadītāji, mācītāji, administratori, skolotāji un misionāri. Mēs lūdzam par viņu apsardzību un īpaši par viņu bērnu apsardzību. Mēs apvienojamies kā draudze šodien un paziņojam, ka, lai gan daļa no mūsu bērniem ir ienaidnieka slazdā, mūsu bērni dzīvos un pasludinās Dieva varenos darbus! Mums ir ticība, ka Tu pagodināsi savu apsolījumu un pats cīnīsies ar pretiniekiem un pats izglābsi mūsu bērnus. (Jesajas 49:25). Lai Tavš Svētais Gars izlej spēka, gudrības un žēlastības dāvanas pār visiem vecākiem, kad viņi cenšas sagatavot savus bērnus tavai Valsībai. Amen.

Autore: Shanter Alexander

30.DIENA - JĒZUS PATVĒRUMS

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas evaņģēlijs 4:42-5:16

Atmiņas pants: “Bet Viņš nogāja tuksnesī un pielūdza Dievu.” /Lūkas 5:16/

Vai jūs jebkad esat piedzīvojuši, ka, tuvojoties atvaļinājuma noslēgumam, jūs jūtaties vairāk noguruši nekā atvaļinājuma sākumā? Es atceros, ka sava pēdējā atvaļinājuma beigās es nodomāju: “Tas ir trakums! Kāda jēga ņemt atvaļinājumu, ja tas ir tikpat nogurdinoši kā strādāt?”

Līdz ar nepārtraukto steigu, visu laiku pieaugošo stresu un mūsu ikdienas dzīves pārņemšo aizņemtību, mums visiem ir nepieciešams patiesi izrauties ārpus tā visa, bet kāda veida izraušanos mums vajadzētu meklēt? Pirmkārt, mums vajadzētu jautāt, kā Jēzus ar to visu tika galā? Galu galā Viņš piedzīvoja lielāku spiedienu, vairāk potenciālos stresorus un lielākas atbildības kā tu un es jebkad piedzīvosim.

Lūkas 5:15 mēs atrodam nelielu ieskatu Jēzus nogurdinošajā dienas kārtībā: “Un Viņa slava izpaudās vairāk un vairāk, un daudz ļaužu sapulcējās Viņu dzirdēt un likties dziedināties no savām slimībām.”

Runājot par paaugstināta stresa apstākļiem un neticamām izdevībām, kā mācītājs, ja ļaužu pulki pulcētos manā draudzē, lai dzirdētu evaņģēliju un saņemtu palīdzību, es justos, ka šis ir tas brīdis, kad ir jāpārslēdzas uz lielāku ātrumu. Skaidrs, ka šis nebūtu īstais laiks, lai tiktu prom un aizietu no ļaužu pulka. Vai varbūt tieši būtu?

Stāsts turpinās Lūkasa 5:16: “Bet Viņš nogāja tuksnesī un pielūdza Dievu.” Oho! Jēzus piemērs parāda, cik svarīgi ir izrauties. Dieva Dēlam nebija lielāka prieka, lielākas atpūtas, lielākas vēlmes piepildīt apkārtējo cilvēku vajadzības, izņemot laiks, kuru Viņš pavadīja lūgšanā. Mums visiem ir nodarbes, kuras mēs vēlamies darīt, kad ir pienācis laiks atpūtai, bet, šķiet, ka reti šī izraušanās laika nolūks ir lūgšana.

Nesen mēs ar sievu nolēmām sekot Jēzus piemēram burtiski. Mums bija dažas brīvākas dienas mūsu grafikā un mēs nolēmām izmantot laiku, lai izrautos un lūgtu. Godīgi sakot to bija grūtāk paskaidrot saviem labu vēlošajiem draugiem un ģimenei nekā es biju to iztēlojies. Tas vienkārši nav kas tāds, ko mēs mūsdienās darām. Bet es varu godīgi teikt, ka tās dažas dienas bija vienas no visatsvaizinošākajām dienām kādas man bijušas pēdējā laikā. Mūsu izraušanās dienu beigās es sacīju savai sievai: “Kāpēc lai mēs neņemtu atvaļinājuma laiku, lai to darītu katru gadu?”

Tāpēc es jautāju sekojoši, lai izaicinātu jūsu katra sirdi tāpat kā savējo: “Kas notiktu, ja mēs patiesi dzīvotu kā Jēzus? Ja nu mūsu vislabākā izraušanās būtu skriet pie Dieva un lūgt?”

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs Debesīs, piedod par raudzīšanos uz pasaulīgiem novirzieniem, kā atjaunot mūsu spēku, nevis raudzīties uz Tevi, visas patiesas atpūtas un spēka avotu. Piedod, ka aizmirstam, ka Tavā klātbūtnē ir visa prieka pilnība /Ps. 16:11/. Dod mums lūdzošas sirdis! Palīdz mums izrauties no saviem aizņemtajiem uzdevumiem (pat kalpošanas darbiem), lai lūgtu. Vairo mūsu ticību Tavam spēkam darīt lielākas lietas. Un, lai tas ir kā atbilde uz mūsu lūgšanām, jo mēs nekā nespējam paveikt ar savām vājajām pūlēm. Lūdzu izlej Savu lūgšanas garu pār mums /Cah.12:10/. Izlej Savu Svēto Garu pār mūsu draudzi. Mēs vēlamies sekot Jēzus piemēram! Un mēs vēlamies doties mājās. Tavā dārgajā Vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

31.DIENA - AUGĻUS NESOŠA NODOŠANĀS

Bībeles teksts pārdomām: Galatiešiem 5:22-26

Atmiņas pants: *“Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Pret tādām lietām nav bauslības.” /Gal. 5:22-23/*

Mēs ceram, ka jūs esat saņēmuši svētības šajā lūgšanu ceļojumā tāpat kā mēs! Nākamo desmit lūgšanu dienu laikā mēs aplūkosim tematu “personīga nodošanās”, kā tā tiek atklāta Gara augļos.

Galvenais mērķis, pēc kā mēs lūdzam šo 100 Lūgšanu dienu programmas laikā, lai Svētais Gars tiktu bagātīgi izliets pār mums kā draudzi, lai mēs varētu tikt sagatavoti darba noslēgumam, un mēs visi varētu doties uz Debesu Mājām. Bet darbs iesākas pie mums katra individuāli. Tas sākas personīgi mūsos un mūsu mājās.

Apustuļu darbos mums ir teikts: *“Katrs darbinieks, kas sekos Kristus piemēram, būs sagatavots saņemt un izlietot spēku, ko Dievs apsoltījis savai draudzei zemes pļaujas nobriedināšanai. Ik rītus, kad Evaņģēlija vēstneši zemojas Kunga priekšā un atjauno Tam savu svētīšanās solījumu, Viņš tos apveltī ar sava Gara klātbūtni, ar tā atjaunojošo, svētījošo spēku. Un, kad viņi iziet dienas pienākumos, tiem ir drošība, ka neredzamā Svētā Gara darbība tos dara spējīgus būt par Dieva līdzstrādniekiem.”/Apustuļu darbi, 56., oriģinālā/*

Tas mums ir vajadzīgs ik dienas: tas atjaunojošais un svētījošais spēks. Lūgsim par to šodien. Un lūgsim, lai Dievs mums turpina atklāt praktisko kristietību un praktiskās dievbijības izskatu mūsu ikdienas dzīvēs. Lūgsim, lai Viņš mums dāvā Svētā Gara augli, jo kā Pravieša Gars mums saka: *“Šie augļi nekad nezudīs; katrs pēc savas kārtas tie nesīs ražu mūžīgai dzīvībai.”* Kristus Līdzības, 69., oriģinālā/

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, kad mēs turpinām 100 Lūgšanu dienu laikā lūgt par mūsu draudzēm, mēs lūdzam, lai Tu vēl dziļāk darbojies mūsu sirdīs. Atklāj mums, ko tas nozīmē – Gara auglis mūsu ikdienas dzīvēs. Parādi mums, kā patiesa mīlestība izskatās. Rādi mums, ko tas nozīmē būt priecīgiem, mierīgiem, pacietīgiem (pat tad, kad kāds mūs izaicina), atklāt dievbijīgu pieklājību, veikt labsirdīgus darbus (nevis mūsu, bet Tavas labestības darbus), turpināt lūgt ticībā, atbildēt citiem ar lēnprātību un būt atturīgiem. Dievs, mēs nevaram būt tādi cilvēki mūsu pašu spēkā. Tas ir darbs, kuru vienīgi Tu vari paveikt. Lūdzu, izmaini mūs. Dari mūs tādus kā Tu! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

32.DIENA - VIENMĒR MĪLESTĪBĀ

Bībeles teksts pārdomām: 1.Jāņa vēstule 4:7-11

Atmiņas pants: “Mīļie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība.” /1.Jāņa 4:7,8/

Mani nebeidz pārsteigt, cik bieži apustulis Jānis runā par mīlestību un kā Jānis spēj velti netērēt vārdus, viņš vienmēr runā tieši par tēmu, un dažkārt tas var būt asi un sāpīgi. Būtibā, ja es nemīlu, tad es nepazīstu Dievu! Ai!

Atskatoties atpakaļ uz Galatiešiem 5:22, mīlestība ir pats pirmais Gara Auglis, kas tiek nosaukts. Tas man atklāj, ka mīlestībai jābūt pirmai redzamajai manas pārveidotās dzīves zīmei. Arī Romiešiem 12:9 mums ir rakstīts, “*lai mīlestība ir bez liekulības*”.

Kādu mīlestību Dievs sagaida, ka mēs parādīsim cilvēkiem?

Šis jautājums ir licis man vairākkārt rakt dziļi manā Bībelē un Praviešu Gara rakstos, bieži vien, kad es jūtos vajāts no savām sirds domām un manu tendenci veikt nemīlošas darbības. Galu galā, es esmu cilvēks. Neskatoties uz to, ka es dedzīgi ilgojos būt kā Jēzus, raudzīties ar Viņa skatījumu, darīt Viņa darbus, rīkoties un reaģēt kā Viņš reaģē, es redzu, ka mani savtīgie cilvēciskie veidi bieži vien iejaucas.

Caur Sava Vārda spēku, Dievs mani pamazām maina. Kad es pamanu, ka “nejūtos” mīloša pret cilvēkiem, es atskatos uz 1.Jāņa vēstuli. Ja es patiesi mīlu Dievu, mīlestība atklāsies. Nē, tas nav viegli un tas nenāk no manas samaitātās sirds, bet Dievs var izmainīt mūsu sirdis. Es esmu atklājusi, ka mīlestības parādīšana citiem pat tad, kad to nevēlos, ienes mieru, kas ir pāri cilvēciskai saprašānai. Tas nenozīmē, ka man dabīgi saskan ar jebkuru personības tipu. Nē, daži cilvēki man vēl joprojām izraisa zosādu katru reizi, kad es viņus ieraugu, tomēr Dievs man māca viņus mīlēt. Viņi ir Dieva bērni, un patiesība ir tāda, ka es varbūt varu būt viengais Jēzus atspulgs, ko viņi jebkad redzēs. Tāpēc es drīzāk uzvedīšos kā Viņš uzvestos! Kā Viņš rīkojas? Vienmēr mīlestībā!

Sirds lūgšana

Žēlīgais Tēvs, mēs lūdzam pēc krāšņas Tava Svētā Gara izliešanās, lai mēs varētu mīlēt citus kā Tu mīli mūs. Kaut mēs atrastu savās sirdīs vietu visiem, pat tiem cilvēkiem, kuri mums dabīgi nepatīk. Mums ir vajadzīgs Tavs jaukais Gars, ne tāpēc, lai mēs varētu lielīties ar kaut ko, bet, lai mēs varētu atspoguļot Tavu lielisko Dēlu šajā pasaulē. Paldies, ka uzklausi šo lūgšanu. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Kat Taylor

33.DIENA - MĪLESTĪBA IR SPĒKS

Bībeles teksts pārdomām: 1.Korintiešiem 13:1-13

Atmiņas pants: *“Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārceļt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas.” /1. Kor. 13:2/*

Uzsākot savas studijas Endrūsas Septītās dienas adventistu teoloģijas seminārā, es ilgojos būt tik ciešā savienībā ar Dievu, ka varētu redzēt Viņa neizmērojamo spēku atklājamies katrā manas dzīves aspektā tāpat kā tas bija

pirmkristiešiem Apustuļu darbu grāmatā. Tāpēc, kā jau es jums līdzšim līdzdalīju, es sāku pavadīt vairāk un vairāk laiku lūgšanā un patiesos Dieva meklējumos katru dienu.

Es vēlējos būt “piepildīts ar Visvareno” kā ir sacīts grāmatā Evaņģēlija Kalpi 255.lpp., lai man varētu būt garīgs spēks. Es vēlējos sludināt Svētā Gara spēkā un redzēt tūkstošus atgriežamies vienā dienā. Es vēlējos kļūt spējīgs lūgt ticībā un redzēt neticamus dziedināšanas brīnumus, kā arī spēcīgas uzvaras draudzēs. Tāpēc es turpināju turēties pie apsolījuma: *“Spēks nāks no Dieva kā atbilde uz ticības lūgšanu.” /Evaņģēlija Kalpi, 255., oriģinālā/*

Dievs atbildēja manu lūgšanu pēc spēka. Bet es to no sākuma nepamanīju. Pavadot garas stundas katru rītu kopā ar Jēzu, es sāku apzināties sava paša sirds cietību. Es atskārtu, ka man ir problēmas ar dusmām, kas sāpināja man vistuvākos cilvēkus. Es ieraudzīju, ka manī ir daudz lepnuma, daudz asu stūru, kuriem jātiek novīlētiem.

“Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārceļt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas.” /1.Kor. 13:2/

Ak! Šis pants ir tik ļoti pazīstams, ka ir tik viegli palaist garām tā nozīmīgumu. Pat, ja es spētu veikt visus šos brīnumus Dieva spēkā, bet man pietrūktu mīlestības, tie visi būtu pilnīgi bezvērtīgi.

Redziet, *“Mīlestība ir spēks.” /Liecības draudzei, 2. sējums, 135/ Kādā citā vietā māsa Vaita raksta: “Dievs augstāk vērtē to, ar cik lielu mīlestību mēs darām lietas, nevis, cik daudz mēs paveicam.” /Jauniešu Vadonis, 13.janvāris, 1898., 9.rindk., oriģinālā/ Kāda acis atveroša atklāsme!*

Tāpat vissvarīgākā lieta, kas parāda, ka manai dzīvei ir mūžības vērtība un jēga, ir Dieva mīlestības likuma uzrakstīšana uz manas sirds caur Svētā Gara spēku.

Protams, es vēl joprojām ticu, ka Dievs pirms Savas atgriešanās piepildīs apustuļu darbu grāmatā rakstīto un ticīgo dzīvēs atklāsies spēks, kādu mēs vēl nekad iepriekš nebūsim redzējuši, bet es esmu pateicīgs, ka Viņš vispirms iesāka šo neticamo brīnumu manā sirdī. Patiesas mīlestības brīnumu!

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs Debesīs, mēs ilgojamies paveikt varenas lietas priekš Tevis. Mēs vēlamies darīt lielas lietas kā draudze; tomēr, piedod, ka aizmirstam, ka pati varenākā lieta, ko varam darīt ir patiesi mīlēt citus, tāpat kā Tu mīli mūs. Lūdzu, salauz mūsu cietās sirdis un piepildi mūs ar Kristus mīlestību. Mēs paši to nespējam. Lūdzu nāc, Svētais Gars, un uzraksti Savu mīlestības likumu uz mūsu sirdīm jau šodien, lai pasaule var redzēt Jēzu. Dod mums pazemīgas sirdis, lai “tas, kas varēja notikt” pagājušajā laikā, visbeidzot kļūtu par realitāti šodien. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

34.DIENA - MĪLĒT LĪDZĀS ESOŠOS KRISTIEŠUS

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas evaņģēlijs 10:25-37

Atmiņas pants: *“Un tas atbildēja un sacīja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.”” /Lūkas 10:27/*

Daži varbūt domā, kas ir bijušas tās lietas, kuras man ir bijis visgrūtāk atstāt, kad es izvēlējos staigāt kopā ar Kungu. Vai tā bija sekulārās karjeras atstāšana? Nē! Vai tas bija pasaulīgā dzīvesveida atstāšana un mākslīgās laimes meklēšana dejojānā, dzeršanā un ballītēs? Nē! Varbūt tas bija manas lielās kaislības uz futbolu atstāšana, tā kā es esmu ieguvis daudzas medaļas un kausus sacensību sporta veidos? Atkal, nē!

Es varu godīgi teikt, ka neviena no šīm lietām, lai cik grūtas atstāšanas tās var likties, nav bijušas pat tuvu vārdam “upuris”, kas man bija jāatstāj. Dzīve, kuru man Dievs ir devis tā vietā nav vienkārši cita dzīve, bet tā ir dzīve pārpilnībā, un es to nemainītu pat pret visu pasauli.

Lai gan kristīgais gājums ir ar cīņām, kuras es nebiju gaidījis, un šie izaicinājumi pārbauda un trennē manu raksturu visvairāk. Tās ir lietas, kuras es visu laiku cīnos atstāt un atdot Dievam.

Jēzus atklāja mūsu kā kristiešu pienākuma kopsavilkumu Lūkas 10:27: *“Un tas atbildēja un sacīja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.””*

Redziet, bauslis mīlēt Kungu – kurš nekad nav neko sliktu man izdarījis, bet kurš mani mīl, ir glābis mani un pieņēmis mani tādu, kāds es esmu – ir citādāks no baušļa mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Kamēr tā var būt cīņa mīlēt cilvēkus, kuri ir pasaulē, mana lielākā cīņa ir cienīt un pieņemt savus kristīgos brāļus, kuri bieži kļūdās un ir nepilnīgi un kuri dažkārt mani ievaino. Tomēr, spēja mīlēt kā Kristus mīlēja, padara mūs atšķirīgus no citām pasaules reliģijām. Un, ja mēs sekojam Viņam, mums jāmacās mīlēt mums apkārt esošos cilvēkus (tai skaitā mūsu kristīgos brāļus un māsas, kuri mūs pievil) ar Viņa nesavtīgo, uzpurējošo mīlestību.

Šāda nodošanās nav viegla, bet es slavēju Viņu, ka pastāvīgi vēloties nodot savu sirdi Viņam, Viņš turpina man sniegt šo mīlestību un vēlmi pieņemt savus līdzcilvēkus.

Sirds lūgšana

Dārgais Kungs, palīdzi man redzēt citus tā, kā Tu tos redzi. Uzliec savas acu zāles uz manām acīm, jo es esmu akls un nespēju saskatīt Tavu rokrakstu manu līdzās esošo brāļu dzīvēs. Tā vietā, lai redzētu citu nepilnības, lepnumu un savtīgumu, palīdzi man ticēt un redzēt, ka Tu pabeigsi darbu, ko esi iesācis pie viņiem tāpat kā Tu to dari manī. Palīdzi man būt mīlestības instrumentam, kuru Tu vari izmantot, lai veidotu un padarītu mīkstākas manu brāļu sirdis. Un, mums turpinot šīs 100 lūgšanu dienas, lai patiesa mīlestība uz mūsu brāļiem (kuri ne vienmēr mums piekrīt) ir vislielākā mūsu sirdīs. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Roman Ril

35.DIENA - PIEDOŠANAS BRĪVĪBA

Bībeles teksts pārdomām: Kolosiešiem 3:12-17

Atmiņas pants: “*ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedevis, piedodiet arī jūs.*” /Kol.3:13/

Pēc dažu mēnešu Bībeles studijām kopā ar manu adventistu draugu, es jutu Dieva aicinājumu veikt izmaiņas savā dzīvē, izmaiņas priekš Viņa. Viena lieta, kuru es izmainīju bija - novilku visas rotaslietas. Lai gan man patika manas rotas lietas un lai gan tās izskatījās labi, es iemācījos, ka Dievs

nevēlas, lai man būtu caurumi ausīs /3. Mozus 19:28/.

Kad es izdarīju savu gala lēmumu un izņēmu pēdējo rotaslietu, es varēju redzēt, ka sātans bija dusmīgs, jo divas dienas vēlāk mans bijušais draugs zvanīja pie durvīm un vēlējās ar mani runāt. Viņš teica, ka vēlas izlīdzināties un lūdza pēc iespējas visu vērst par labu, bet patiesībā viņš vēlējās iekļūt manā mājā (un es naivi viņu ielaidu iekšā), lai man uzbruktu.

Šī traģiskā notikuma rezultātā, es atkal biju dusmīga uz Dievu. Es tikko biju no jauna nodevusies Dievam. Kā Viņš varēja pieļaut, ka kas tāds notiek ar mani?

Kādu laiku es biju upuris un biju apņēmusies nekad nepiedot. Pateicība, ka es vairs neesmu savas pagātnes upuris, jo Dievs man ir devis jaunas sirds transplantu. Viņš man ir devis piedodošu sirdi pret tiem, kas mani sāpina. Mana lūgšana par tiem, kas mani ir sāpinājuši, lai viņi tiktu no Tā uzrunāti, Kurš ir man piedevis.

Vai arī jūsu dzīvē ir noticis kas sāpīgs, ko tev ir grūti piedot? Vai tu esi pagātnes notikumu upuris? Piedošana nav kaut kas, ko mēs paši varam radīt. Tā ir Dieva dāvana. Bet, ja mēs ceram doties uz Debesīm, mums ir jāsaņem piedodoša sirds, kas piedod saviem līdzcilvēkiem – tajā skaitā tiem, kuri neko labāku nezina un tiem, kuri ir mūsu kristīgie brāļi un māsas, kas reizēm mums nodara pāri. Piedošana ir īpaši grūta pret šo pēdējo cilvēku grupu, bet Jēzus mums dos šo sirdi, ja mēs lūdzam. Kādu brīvību sniedz patiesa piedošana!

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, radi mūsos šķīstu sirdi, un paņem mūsu akmens sirdis. Lai gan mēs vēlamies būt kā Jēzus, mēs esam cilvēki un tik ļoti vāji. Turpinot lūgt par mūsu draudzi, dod mums piedošanu pret tiem, kas ir mums nodarījuši pāri. Tu mums saki, ja mēs nevaram piedot citiem, Tu nevari mums piedot. Lūdzu, piedod, ka paturam šo dāvanu sev. Piepildi mūs ar Savu Svēto Garu un vadi mūs pa ceļu, kurā mums jāstaigā. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Kat Taylor

36.DIENA - NEAIZTIEC MANU ŠĶĪVI!

Bībeles teksts pārdomām: 1.Korintiešiem 6:12-20

Atmiņas pants: *“Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” /1.Kor. 6:19-20/*

Mēs daudz runājam par Gara augli: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, bet kā ir ar atturību, kas ir sinonīms vārdam paškontrolē?

Ir viegli sludināt par paškontroli, kamēr tā neuzkāpj uz taviem pirkstiem vai kamēr tā nepieskaras tavam šķīvim.

Nesen mēs ar draudzeni pētījām dažādus veselīga dzīvesveida principus un es biju lepna par savu paškontroli vairākās jomās, līdz es sāku apzināties, ka man vēl tāls ceļš ejams, līdz kamēr es patiesi piekopšu veselības vēsti kā man to vajadzētu darīt. Es varu daudz runāt par Gara augli un par nodošanos, kā arī par tiem daudzajiem veidiem, kādos Dievs ir strādājis manā dzīvē pēdējo gadu laikā, bet – tikai nepieskaries manam saldā ēdiena šķīvim!

Daudzās cilvēku grupās es iespējams tiktu uzskatīta kā konservatīva sieviete. Es esmu vegāne (lielākoties), un es ēdu savus salātus un zaļumus diezgan regulāri. Tāpēc man nevajadzētu būt pārāk stingrai pret sevi, vai ne? Galu galā, es diezgan labi rūpējos par savu ķermeni. Bet pēdējā laikā Dievs man ir atklājis manu mīlas dēku ar cukuru. Jā, man patiešām garšo tā saldā lieta. Tas ir tik garšīgs, tik mierinošs un pavisam noteikti nedaudz vairāk šeit un nedaudz vairāk tur (dubultporcija Sabata deserta) neskaitās, vai ne? Vai tomēr skaitās?

Patiesībā, pētot es esmu atklājusi, ka cukuram ir ne tikai atkarību radoša ietekme, bet tas atstāj arī uz mūsu smadzenēm līdzīgu iespaidu zāļu radītajam iespaidam, un, kad tas tiek uzņemts kopā ar piena produktiem, tas ir vēl kaitīgāks. Tas attiecas arī uz daudziem bagātīgiem saldumiem, ar kuriem mēs našķējamies.

Lai gan cukurs var nebūt tavš vājais punkts, bet Dievs aicina mūs turēt savus ķermeņus vislabākajā fiziskajā formā, lai mēs Viņam varam kalpot vispilnīgāk. Vai mēs patiesi vēlamies Viņam atdot savu visu? Vai mēs esam gatavi ļaut Viņam aizskart pat tos mūsu dzīves jūtīgos punktus, pat to, ko mēs liekam uz sava šķīvja? Hmmm.

Elena Vaita raksta: *“Dievs sāka atjaunošanas darbu tieši tur, kur sabrukums sākās. Viņa pirmais pārbaudījums bija tajā pašā jautājumā, kur Ādams cieta neveiksmi. Tieši caur kārdinājumiem, kas raidīti apetītes virzienā, sātans uzvarēja lielu cilvēces daļu, un viņa sekmes lika viņam justies, ka šīs planētas kontrole ir viņa rokās. Bet Kristū viņš redzēja kādu, kas spēja viņam pretoties, un viņš atstāja cīņas lauku sakauts. Jēzus saka: “Manī nav nekā no viņa.” Viņa uzvara ir mūsu pārliecība, ka arī mēs varam būt uzvarētāji mūsu konfliktos ar ienaidnieku. Bet mūsu Debesu Tēva nolūks nav izglābt mūs bez mūsu pašu pūlēm sadarboties ar Kristu. Mums ir jāpaveic sava daļa, un dievišķs spēks, savienots ar mūsu pūlēm, nesīs uzvaru.” /Counsels on Diet and Foods, 153., oriģinālā/*

Jā, tur, kur Kristus iesāka, Viņš vēlas, lai arī mēs sākam turpat, tas ir, apetītes nodošanā Viņam. Mani brāļi un māsas, tas var nebūt viegli, bet es jūs iedrošinu: *“Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.” /1.Kor.10:31/*

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs patiesi vēlamies Tev kalpot no visas sirds, bet ir tik grūti atstāt lietas, kuras mēs mīlam, īpaši lietas, kuras mums patīk ēst. Lūdzu, piedod, ka esam vardarbīgi izturējušies pret saviem ķermeņiem, Taviem templiem un ka esam turējuši šo savas dzīves daļu tālu prom no Tevis. Mēs nevaram to uzvarēt savā pašu spēkā, bet tu apsoli, ka to, ko mēs nevaram izdarīt, Tu izdarīsi, ja mēs izvēlēsimies to nodot Tev un staigāt pa jaunu ceļu /Fil. 4:13/. Turpinot lūgt par mūsu draudzi un lūdzot, lai Tu paveic pilnīgu pārveidošanas darbu mūsu vidū, lai reformācija turpinās mūsu sirdīs šodien, mūsu pašu mājās, un mūsu pašu ēdienu skapīšos. Esi to lietu meistars, kuras pārvalda mūs. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

37.DIENA - DZENOTIES VISPIRMS PĒC VIŅA VALSTĪBAS

Bībeles teksts pārdomām: Mateja evaņģēlijs 6:33,34

Atmiņas pants: *“Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” /Mat.6:33/*

Es pavadu daudz laika pētot slimību autisms, attīstot savas diagnostikas prasmes, veidojot palīdzības veidus bērniem ar šo slimību un sniedzot atbalstu ģimenēm. Starp citu, es vienmēr esmu sapņojusi, ka kādu dienu man būs iespēja veikt valsts mēroga prezentāciju par šo tematu.

Jūs varat tikai iztēloties, cik es biju sajūsmas pilna, kad dažas nedēļas atpakaļ saņēmu apstiprinājumu no Amerikas Nacionālās autisma apvienības, kas informēja mani, ka mans pieteikums tika apstiprināts un es varu piedalīties nacionālajā konferencē Denverā, Kolorado, no 8.-11. jūlijam, 2015. gadā. Tā bija uzklusīta lūgšana un piepildīts sapnis. Tad mans prieks pēkšņi izbālēja, jo es sapratu, ka tas ir tas pats laiks, kad notiek arī Ģenerālkonferences sesija. Es degu par lūgšanas kalpošanu, un es jau biju piekritusi būt par desmit dienu lūgšanas sesijas komandas dalībnieci.

Tajā brīdī Dievs man atgādināja Savu apsolījumu: *“Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” /Mateja 6:33/*. Es zināju, ka es nevarēju mainīt savas domas. Es nevarēju izvēlēties šīs pasaules lietas, lai arī cik cēlas tās nebūtu, pāri Viņa aicinājumam kalpot.

Mēs ik dienas sastopamies ar šāda veida izvēlēm. Ko mēs izvēlēsimies, kad sastapsimies ar izvēli starp kalpošanu Dievam un mūsu pašu zemes interesēm?

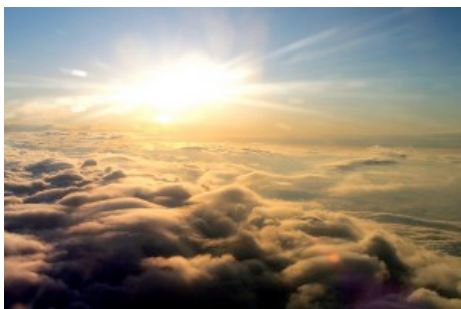
Elena Vaita raksta: *“No mums nekad nav prasīts īsts upuris Dievam. Viņš tikai prasa, lai daudzas lietas uzticam Viņam, bet, to darot, atdodam tikai to, kas kavē ceļā uz Debesīm. Pat tad, ja tiek aicināti atteikties no lietām, kuras pašas par sevi ir labas, varam būt pārliecināti, ka tā Dievs strādā ar mums kāda augstāka mērķa dēļ. Nākamajā dzīvē kļūs skaidri noslēpumi, kas mūs šeit ir apgrūtinājuši un nav apmierinājuši. Mēs redzēsim, ka šķietami neatbildētās lūgšanas un pieviltās cerība, s patiesībā bijušas mūsu vislielākās svētības.” /Help in daily living, 13./*

Es nezinu, vai Dievs mani ir aicinājis atstāt savu sapni pavisam vai vienkārši pašlaik uzticēt to Viņam. Bet es izdarīju savu izvēli. Dievs atkal un atkal ir pagodinājis Savu Vārdu manā dzīvē, tāpēc man ir jātur savs vārds. Viņš apsola: *“Jo Dievs nav netaisns, ka aizmirstu jūsu darbu un mīlestību, ko esat parādījuši Viņa Vārdā ar to, ka esat kalpojuši svētajiem un vēl kalpojat.” /Ebr. 6:10/*. Es izvēlos uzticēties Savam Kungam. Un Tu?

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, pilnīga ziedošanās nav viegla. Lai gan mēs Tevi mīlam, ne vienmēr ir viegli atdot šīs pasaules lietas Tev, kad Tu aicini mūs kalpot. Turpinot 100 lūgšanu dienas, palīdzi mums no jauna ik dienas nodot Tev visu, un turēt Tevi pie vārda. Dāvā mums ticību tam, ka Tu piepildīsi Savus apsolījumus mūsu dzīvēs, ja mēs Tevi vērtēsim pāri visam. Vienalga vai tu izvēlēties atbildēt mūsu lūgšanas tā, kā mēs ceram vai nē, mēs vēl joprojām šodien izvēlamies atteikties no saviem personīgajiem sapņiem un savtīgām, pasaulīgām ambīcijām. Lai Viljama Koupera uzticīgās himnas vārdi ir mūsu ikdienas lūgšana: “Mans visdārgākais elks, lai kas tas arī būtu, palīdzi man to noraut no Tava troņa un pielūgt vienīgi Tevi.” Āmen.

Autore: Shanter Alexander

38.DIENA - MIERS PĀRI VISĀM VĒTRĀM

Bībeles teksts pārdomām: Jesajas 26:1-6

Atmiņas pants: *“Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!” /Jes. 26:3/*

Hadsons Teilors, viens no pirmajiem Ķīnas vidienes misionāriem, pavadīja daudzus gadus strādājot kā misionārs Kunga darbā pirms viņš atskārta evaņģēlija nozīmīgumu personīgi. Grēka smaguma un pastāvīgo nepilnību nomākts, viņš ilgojās pēc miera, bet redzēja tikai tumsu. Dažreiz viņš domāja, vai tas maz ir iespējams - viņu izglābt.

Bet kādu dienu, evaņģēlija patiesība kļuva viņam skaidra un viņš pilnībā satvēra to, ko Kristus nāca mums atklāt. Vēstulē māsa viņš raksturoja savu atmošanās pieredzi un tās ietekmi uz viņa dzīvi: *“Kā stiprināt ticību? Nevis tiecoties pēc ticības, bet balstoties uz Uzticamo,”* viņš rakstīja. *“Es esmu bez panākumiem cīnījies, lai balstītos uz Viņu. Es vairst necīnos. Vai gan Viņš nav apsolījis mājot manī – nekad mani neatstāt, nekad mani nepievilt? ... Saldākā daļa, ja var vispār teikt, ka viena daļa ir saldāka par citu, ir atpūta, ko nes pilnīga identificēšanās ar Kristu. Es vairst ne par ko neraizējos, kad es atskārtu to; jo es zinu, ka Viņš ir spējīgs piepildīt Savu gribu, un Viņa griba ir mana. Vienalga, kur vai kā Viņš mani noliks, jo visvieglākajās situācijās Viņam man jāsniedz žēlastība, un visgrūtākajās Viņa žēlastība ir pietiekoša.”* (V. Raimonds Edmans, *Viņi atklāja noslēpumu*, 20).

Citi, kuri bija Hadsona Teilora pārveidotās dzīves liecinieki, vēlāk pievienoja savas liecības: *“Viņš bija vīrs, kas nesa smagas nastas, tajā pašā laikā bija ļoti mierīgs un nesatraukts. Viņš bija klusēšanas piemērs. Viņš no debesu bankas saņēma katru dienu nepieciešamo enerģijas devu – “Savu mieru es jums dodu.”* Nekas, kas nesatrauca Glābēju, nesatrauca arī viņa garu. Lai gan viņam bija miljons lietas jāpaveic, viņš nezināja steigu, nervu strīcēšanu vai gara satraukumu. Viņš zināja mieru, kas sniedza pāri mūsu saprašānai, un viņš bez tā nevarēja.” (Edmans, 20).

Grāmatā Kristus Līdzības mums ir teikts: *“Kad rodas pārbaudījumi, kas šķiet neizskaidrojami, mums nav jāpieļauj, ka tiek izpostīts mūsu miers. Lai arī cik netaisni pret mums izturētos, neļausimies iekāst. Ļaujoties atriebības jūtām, mēs ievainojam paši sevi. Mēs iznīcinām paši savu uzticību Dievam un apbēdinām Svēto Garu. Mūsu pusē ir liecinieks, Debesu vēstnesis, kas pacels karogu pret ienaidnieku. Viņš mūs ieslēgs Taisnības Saules spožajos staros. Tiem sātans netiek cauri. Viņš nespēj iziet cauri šim svētās gaismas vairogam.”* /171., 172./

Vienalga ar kādām vētrām un satraukumiem mēs šodien sastapsimies, vienalga, cik daudz atbildību un pienākumu, kas prasa mūsu tūlītēju uzmanību, mums būs, lūgšim, lai mēs tiktu ieslēgti Kristus taisnības staros!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs Tev pateicamies par saldo mieru, ko Tu mums dāvā, kad mēs pievēršam savas acis un sirdis Tev. Tu apsoli mūs nekad neatstāt un nepievilt, un Tu apsoli nest mūsu nastas, kad mēs tās Tev atdodam. Turpinot lūgt par Svētā Gara izliešanos pār mūsu draudzi, mēs lūdzam, lai Tu izlej miera un piedošanas garu, pazemību un mīlestību mūsu sirdīs vienam pret otru. Palīdzi mums būt pacietīgiem un piedodošiem attiecībā vienam pret otru kļūdām un lietām, kurās mēs varbūt viens otram nepiekrītam, palīdzi mums, neskatoties uz to, izturēties vienam pret otru mīlestībā bez liekulības. Pasargi mūs no ienaidnieka uzbrukumiem un neļauj viņam mums nozagt Tava dārgā miera dāvanu. Paldies Tēvs! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

39.DIENA - ATKLĀJOT PATIESU PRIEKU

Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 16:8-11

Atmiņas pants: “Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi.” / Ps.16:11/

Vai esat jebkad redzējuši kristieti, kurš visu laiku izskatās bēdīgs? Viņš gandrīz nemaz nesmaida un, lai gan apgalvo, ka kalpo Kristum un piemēro savā dzīvē augstus standartus, neizskatās, ka viņam būtu daudz prieka. Varbūt tu esi viens no šādiem cilvēkiem?

Diemžēl arī es tāda biju. Es ļoti reti smaidīju. Es visu laiku nebiju bēdīga, bet es vienkārši nezināju, kā būt priecīgai. Pat mana ģimene man teica: “Tev vairāk jāsmaida, Raluka!”

Lai nu kā, vienu dienu lietas sāka mainīties. Dievs pieskārs manai sirdij. Viņš man parādīja, cik ļoti mani mīl un cik ļoti Viņš ilgojas pavadīt ar mani laiku lūgšanā. Viņa mīlestības pamudināta, es sāku pavadīt arvien vairāk laiku kopā ar Viņu. Tā rezultātā, es vairs nespēju aizturēt prieku. Manā sirdī bija tāds prieks un miers, kāds man nekad iepriekš nebija bijis.

Dažus mēnešus vēlāk es satiku draudzeni, kuru nebiju redzējusi kopš koledžas laikiem. Viņas reakcija man lika pirmoreiz aptvert, cik pamanāmas bija manas dzīves izmaiņas. Viņa nespēja noticēt, ka tā esmu es, ar tik milzīgu smaidu sejā.

Elena Vaita grāmatā *Laikmetu Ilgas* mums saka: “*Kad Dieva Gars iemājo sirdī, tas pārveido dzīvi. Grēcīgas domas tiek aizdzītas, ļauni darbi atstāti, un mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un strīdu vietu. Skumjas nomaina prieks, un seja atspoguļo Debesu gaismu...Ticībā nododoties Dievam, dvēsele saņem svētības. Tad spēks, ko neviena cilvēka acs nevar saskatīt, rada jaunu būtni pēc Dieva līdžības.*” /173.,nodaļa Nikodēms/

Kādā citā vietā mums ir teikts: “*Kas paliek Jēzū, tie būs laimīgi, priecīgi un līksmi Dievā.*” / Liecības draudzei, 4.sējums, 626.lpp. oriģinālā/

Šodien es varu laimīgi sacīt, Kunga prieks ir mans spēks! Kā ir ar tevi?

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, mēs pateicamies, ka esi devis prieku un mieru mūsu sirdīs. Paldies, ka Tavā klātbūtnē ir prieka pilnība. Mēs lūdzam, lai Tu mums palīdz nodot visu sevi Tev, lai mēs varētu līksmoties Tavā glābšanā. Kad mēs pielūdzam Tevi šodien, palīdz mums būt laimīgiem, priecīgiem un līksmiem kristiešiem. Lai tā nav maska, bet nāk no īstām attiecībām ar Tevi. Mēs lūdzam, lai Tu mūsos audzē prieku, Svētā Gara augli. Lai Tavs Svētais Gars māj mūsos, un lai citi redz Debesu prieku mūsu sejās. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Raluca Ril

40.DIENA - ATKLĀJOT DEBESU VĪNU

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa 15:1-12

Atmiņas pants: “Un neapreibināties ar vīnu, no kā ceļas izlaidīga dzīve, bet topiet Gara pilni,” /Efez.5:18/

Vidusskolas laikā man bija dažādas cīņas un es sāku dzert, jo vēlējos būt laimīgs. Es gribēju labi pavadīt laiku. Diemžēl tas radīja vairāk sirds sāpes kā jebkad iepriekš.

Protams, pat mums kristiešiem, dzīve nav viegla. Bībele mūs brīdina “*daudz ciešanu taisnajam*” /Ps.34:20/ un saka, lai mēs neesam pārsteigti, kad sastopamies ar pārbaudījumiem /1.Pētera 4:12/

Kad arvien vairāk un vairāk atgriezies pie Dieva, es bieži domāju, ka man tikai jāsmaida un jāpacieš šīs dzīves grūtības, zinot, ka kādu dienu debesīs es piedzīvošu laimi un prieku.

Bet Jēkabs mums saka, lai mēs to turam par lielu prieku, kad ejam cauri pārbaudījumiem /Jēkaba 1:2/. Vai spējat iedomāties, ka jums tiktu norautas nost drēbes, jums sistu ar rungu līdz asinīm un tad jūs ieliktu tumšā, augstas drošības cietumā ar pēdām dzelžos iekaltām? Ja reiz kādam vajadzēja alkoholu, lai remdētu sāpes, šis izskatās pēc tāda gadījuma. Kādā veidā Pāvils un Sīla šādos intensīvos apstākļos spēja priecīgi lūgt un dziedāt slavas dziesmas?

Jēzus mums apsola ko pārsteidzošu Jāņa 15:11: “*To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs.*”

Šī apsolījuma konteksts runā par palikšanu Kristū. Pastāvīgi atrast patvērumu Kristus mīlošajā klātbūtnē dzīves vētru laikā atnes patiesu prieku. Jo Viņa klātbūtnē ir prieka pilnība /Psalmi 16:11/. Nav brīnums, ka Efeziešiem 5:18 pretnostata apreibināšanos ar vīnu un Gara piepildījumu.

“Vienīgi Kristus klātbūtne var darīt vīrus un sievas patiesi laimīgus. Visus dzīves parastos ūdeņus Kristus var pārvērst Debesu vīnā.” /Adventist Home, 28./

Man vairs neprasās dzert alkoholu, lai mēģinātu kļūt laimīgs; man tikai daudz pilnīgāk jādzer no Svētā Gara. Tas ir Debesu vīns. Un mēs varam smelt bez mēra no šī avota. Tas ir prieks - mācīties palikt Jēzus klātbūtnē.

Sirds lūgšana

Tēvs debesīs, mēs vēlamies būt piepildīti ar prieku! Mēs nevēlamies tikai izlikties, ka kristīgā dzīve ir priecīga, mēs vēlamies patiesi būt piepildīti ar dārgo prieka augli. Lūdzu palīdzi mums daudz pilnīgāk dzert no Svētā Gara. Lūdzu piedod mums dzeršanu no tukšām akām, kad mēs varējām dzert tīro debesu vīnu. Lūdzu palīdzi mums palikt Tavā mīlošajā klātbūtnē, lai mēs patiesi varētu atklāt pasaulei, cik priecīgi ir būt kristiešiem. Paldies, ka piepildi mūs ar prieku šodien!

Autors: Zac Page

41. DIENA - MĀCEKLĪBA UN LIECINĀŠANA

Bībeles teksts pārdomām: 1.Pētera 3:13-17

Atmiņas pants: *“Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos;” /1.Pēt.3:15/*

Mums katram ir sava liecība, bet vai mēs zinām, kā to līdzdalīt? Mēs sakām, ka esam Septītās dienas Adventistu kristieši, bet vai zinām kāpēc? Ja mēs tiktu nostatīti uzmanības centrā, vai mēs spētu aizstāvēt savu ticību?

Apustuļu darbu grāmatā 1:8 Bībele mums saka: *“Jūs būsiet mani liecinieki.”* Attiecībā uz šo pantu Elena Vaita raksta: *“Šie Jēzus vārdi nav zaudējuši savu spēku. Mūsu Glābējs aicina uzticīgus lieciniekus šajā reliģiskā formālisma laikā, bet cik nedaudzi, pat tā sauktie Kristus vēstneši, ir gatavi sniegt uzticīgu, personīgu liecību par savu Kungu!” /Evaņģēlija kalpi, 273.lpp., oriģinālā/*

Vienalga vai esam gadiem bijuši kristieši vai tikai īsu laiku, Dievs mums katram ir devis personīgu liecību – un tas ir viens no visietekmīgākajiem instrumentiem evaņģēlija pasludināšanā. Tomēr, ikdienas dzīves liecināšanā mums var būt tikai dažas minūtes, kurās mēs varam līdzdalīt to prieku, kuru esam atraduši Kristū. Vai varbūt mums nebūs iespēja neko pateikt, un viss, ko kāds redzēs, būs mūsu rīcība, veids, kādā mēs runājam ar saviem ģimenes locekļiem vai kā rīkojamies stresa situācijā. Kāds mācītājs to reiz pateica šādi: *“Tas, ko tu dari, rada tik skaļu - pārkonam līdzīgu skaņu, ka es nespēju dzirdēt, ko tu man saki!”* Jā, mūsu nepateiktie vārdi un rīcība pauž, kādas ir mūsu attiecības ar Kristu.

Man patīk šis citāts no grāmatas Laikmetu Ilgas: *“Mūsu liecība par Kristus uzticību ir Debesu izraudzītais veids, kā Kristu atklāt pasaulei... visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība. Mēs esam Dieva liecinieki, ja parādām, ka mūsos darbojas dievišķais spēks.” /347./*

Ir noslēgušās četrdesmit lūgšanu dienas. Un Dievs ir svētījis. Nākamās desmit dienas mēs savu uzmanību koncentrēsim uz ikdienas māceklību un praktiskajiem aspektiem, ko nozīmē būt par liecību apkārtesošajiem cilvēkiem. Turpinot lūgt par mūsu draudzi, mūsu vadītājiem, lūgsim, lai Dievs mums parāda, kā citiem līdzdalīt šo lielo dāvanu – mūsu liecību – ko Viņš mums ir devis. Lūgsim, lai Viņš mūs dara par uzticīgiem lieciniekiem Viņa slavai!

Autore: Melody Mason

42.DIENA - KĀ ES GARŠOJU?

Bībeles teksts pārdomām: Mateja evaņģēlijs 5:1-14

Atmiņas pants: *“Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļš? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.”* /Mateja 5:13/

“Vai tu esi adventists?” grupas vadītājs man jautāja. Tajā mirklī es vēlējos izgaist. Es biju nepieaudzis, neatgriezies koledžas students, kurš tikko bija, nelaipti lamājoties, licis kādam skaļam pusaudzim likt manu mašīnu mierā. Kad viņi uzzināja, ka es apmeklēju vietējo adventistu skolu, vadītājs sacīja, ka pazīst kādu, kurš arī apmeklēja šo skolu un pēc tam man jautāja, vai es arī esmu adventists. Lai gan es tikai knapi apmeklēju draudzi tajā laikā, es atceros, cik briesmīgi jutos par to, kā biju atspoguļojis savu ticību.

Mana rīcība todien atstāja nelabu garšu šo jauno, iespaidojamo jauniešu prātos. Tas tā ir, ka vienalga, apzinamies vai neapzinamies to, mēs visi pastāvīgi ietekmējam sev apkārt esošos. Jēzus to attēloja ar līdzību par sāli: *“Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļš? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.”* /Mateja 5:13/

Kādu garšu es atstāju to cilvēku mutēs, kuri ir bijuši kopā ar mani? Vai viņi pēc tam vēlas uzzināt par manu Dievu ko vairāk vai arī riebumā novēršas? Patiesi, kā Elena Vaita raksta: *“Visspēcīgākais arguments par labu evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis.”* /Kristus dziedinošā kalpošana, 470.lpp., oriģinālā/ Tomēr pēc būtības es neesmu ļoti mīlošs. Kad kāds man nodara pāri, mana tendence ir atbildēt ar to pašu un aizstāvēties. Bet Dievs mums ir apsollījis, ja mēs esam pildīti ar Svēto Garu, mēs nesīsim Gara augli. Un tas auglis ļoti labi garšo!

Tikai iztēlojieties, kādu iespaidu jūs atstāsiet uz nekristiešu sirdīm jūsu ietekmes lokā, ja pret savu dusmīgo priekšnieku izturēsieties ar pacietību; ja būsiet priecīgi pat tad, ja jūsu mašīna saplīsīs vai neērtību kalns būs jums priekšā; kad jūsu lidojums tiek atcelts, un visi ir dusmīgi uz lidojuma aģentu, bet jūs izturaties laipni; kad jūs izvēlaties rupjam restorāna apkalpotājam pateikt patīkamus iedrošinājuma vārdus. Protams, jūs paši no sevis nespējat darīt šīs lietas, bet jūs tās darāt, jo esat tā pildīti ar Svēto Garu, ka Kristus raksturs kļūst par jūsu raksturu.

Praviešu gars mums saka: *“Ja mēs pazemotos Dieva priekšā un savstarpēji būtu uzmanīgi, laipni, sirsnīgi un līdzjūtīgi, tad tur, kur tagad atgriežas viens, patiesību atzītu pilns simts.”* /Liecības draudzei, 9.sējums, 189.lpp., oriģinālā/

Es vēlos, lai visi man apkārtesošie vēlētos iepazīt Jēzu tāpēc, ka viņi būtu baudījuši Viņa augli manā dzīvē. Lūgšim, lai mēs vairāk nestu Kristus Gara augli, lai pasaule patiesi varētu *“baudīt un redzēt, ka Tas Kungs ir labs.”* /Psalmi 34:8/

Sirds lūgšana

Tēvs Debesīs, pēc dabas mēs esam tālu no tava brīnišķīgā, mīlošā rakstura. Bet tu mūs esi izraudzījis, lai nesam augļus (Jāņa 15:16), tāpēc, lūdzu, nes Gara augli mūsu sirdīs šodien. Lūdzu, radi mūs tik ļoti pāri plūstošus no Tavas labestības, ka ikviens, ar ko mēs nonākam saskarē vēlētos uzzināt, kas ir tas atšķirīgais, kas ir mūsos. Jēzu, dzīvo mūsos šodien, lai mūsu kaimiņi, kolēģi, draugi un ģimene patiesi var baudīt un redzēt, ka Tu esi labs! Lūdzu, piepildi mūs ar Savu Svēto Garu. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

43.DIENA - ES ESMU SAULS.. KUNGS, DARI MANI PAR PĀVILU!

Bībeles teksts pārdomām: Apustuļu darbi 22:1-16

Atmiņas pants: *“bet viņš sacīja: mūsu tēvu Dievs tevi izredzējis, lai tu atzītu Viņa prātu, redzētu Taisno un dzirdētu balsi no Viņa mutes,”* /Apustuļu darbi 11:14/

Mēs visi zinām šo stāstu. Sauls bija varens kristiešu vajātājs un viņš daudzus nogalināja. Kādu dienu viss mainījās. Viņš satika Jēzu un rezultātā kļuva par vienu no sekotājiem, kas Kristum bija visvairāk nodevies, nesot dziedināšanu un cerību tur, kur viņš pirms tam bija nesis nāvi un ciešanas.

Es šo notikumu esmu lasījusi daudzas reizes, bet tikai nesen – burtiski šodien – es sāku domāt par to, ko šis notikums māca man.

Nē, es neesmu nogalinājusi kristiešus kā Sauls to darīja, bet es esmu bijusi lepna un nosodoša un ievainojusi savus brāļus un māsas daudzos citos veidos. Es esmu izteikusi kriticismu pilnus vārdus, kad man vajadzēja labāk klusēt un lūgt. Es esmu bijusi asa un nosodoša, kad man vajadzēja būt iejūtīgai un mīlošai. Es esmu agrāvusi un ārdījusi, kad man vajadzēja celt un atjaunot. Šie grēki Dieva acīs nav mazāki kā Saula grēki.

Pateicība, ka neskatoties uz to, ko es esmu darījusi, es dzirdu Dieva balsi mani aicinām. Viņš arī tevi aicina. Viņš mums saka: *“Mūsu tēvu Dievs tevi izredzējis noteiktam nolūkam. Viņam ir augstāks aicinājums tavai dzīvei. Pagātnē tu esi bijis ienaidnieka izmantots, lai ārdītu un iznīcinātu, bet tagad Dievs tevi vēlas lietot, lai atjaunotu un atnestu dziedināšanu.”*

Bet kā lai mēs maināmies? Kā no Saula kļūt par Pāvilu?

Elena Vaita raksta: *“Nekādas ārēji redzamas uzvedības formas nevar aizstāt vienkāršu ticību un pilnīgu atteikšanos no sevis. Neviens cilvēks nevar atbrīvot sevi no sevis paša. Šo darbu mēs vienīgi varam ļaut paveikt Kristum.”* /Kristus līdzības, 159.lpp., oriģinālā/

Un tāpat, mana lūgšana savienojas ar iedvesmotajiem vārdiem:

“Kungs, ņem manu sirdi, jo pats es nespēju to dot. Tas ir Tavš īpašums. Turi to šķīstu, jo es to nevaru izdarīt Tavā vietā. Glāb mani par spīti tam, kāds esmu, manam vājumam, manam nekristīgajam egoismam. Veido mani, pacel mani šķīstā, svētā gaisotnē, kur manu dvēseli var šķērsot Tavas mīlestības spēcīgā straume.” /Kristus līdzības, 159.lpp. oriģinālā/

Elena Vaita turpina: *“Šāda atteikšanās no sevis ir jāizdara ne tikai kristīgās dzīves sākumā. Tā jāatjauno, sperot ikvienu jaunu soli Debesu virzienā. Visi mūsu labie darbi ir atkarīgi no spēka, kas ir ārpus mums. Tāpēc sirdij pastāvīgi jāizsniedz Dievs, ir vajadzīga nepārtraukta, nopietna grēku izsūdzēšana, kas nāk no salauztas sirds un dvēseles pazemošanās Dieva priekšā. Mēs varam būt droši tikai, nepārtraukti atsakoties no sevis un uzturot atkarību no Kristus.”* /Kristus līdzības, 159., 160.lpp., oriģinālā/

Ko es darīšu no šīs dienas uz priekšu? Ko darīsi tu? Jēzus pats mums uzdod šo jautājumu. Jēzus mani un tevi aicina sekot Viņam. Viņš vēlas mūs pārvērst no Sauliem par Pāviliem. Vai mēs atsauksimies Viņa aicinājumam?

Sirds lūgšana

Žēlīgais Debesu Tēvs, paldies, ka mīli mūs tik ļoti, ka sūtīji Jēzu nomirt par mūsu grēkiem. Mēs atzīstam, ka esot kristieši, mēs pārāk bieži esam bijuši kā Sauls, nomelnojot un vajājot savus kristīgos brāļus un māsas. Lūdzu, izmaini mūsu sirdis. Tēvs, mēs tagad nododam Tev savas dzīves. Turpinot lūgt par mūsu draudzi, parādi mums, kā būt tādiem lieciniekiem, kādiem Tu mūs aicini būt – lieciniekiem tiem, kuri dzīvo blakus durvīs, tiem, kuri draudzē sēž mums blakus solā un vissvarīgāk – tiem, kuri ir mūsu pašu mājās. Tas nav viegli, bet tu vari mūs izmainīt. Paņem mūs, mīci mūs un veido par tādiem darbarīkiem, kuri Tev kalpos un pagodinās Tavu Vārdu. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Kat Taylor

44.DIENA - MISSIONĀRS VISPIRMS SAVĀS MĀJĀS!

Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 101:1-8

Atmiņas pants: *“Es centīšos palikt uz nenoziedzības ceļa. Kad nāksi Tu pie manis? Es staigāšu ar skaidru sirdi tavā namā.” /Ps.101:2/*

Kopš bērnības jau es vienmēr esmu gribējusi būt misionāre. Mani vecvecāki bija misionāri, tāpēc manai mammai ir bijusi iespēja būt misionārei. Starp citu, viņa vēl joprojām runā spāniski, jo bērnība tika pavadīta spāniski runājošajā zemē.

Tomēr savu oficiālo misionāra karjeru es sāku tikai vidusskolas laikā, kad es devos savā pirmajā ārvalstu misijas braucienā uz Bankoku Tailandē un Seulu Dienvidkorejā. Es biju ļoti sajūsmināta. Labi, labi, tas bija tikai mūzikas brauciens kopā ar vidusskolas grupu un zvanu kori, bet tomēr, man bija nepieciešama pase, lai veiktu šo ceļojumu. Pēc vēl dažiem misijas braucieniem un kalpošanas Dienvidamerikā kā studentei misionārei, es jau savu roku biju iemēģinājusi misijas darbā, vai vismaz es tā domāju. Tad Dievs mani aicināja uz citu misijas lauku. Jā, Viņš mani aicināja mājās!

Tajā laikā es beidzu tikai otro koledžas kursu. Godīgi sakot, mājas bija beidzamā vieta, kur es vēlējos doties. Nepārprotiet mani. Man ir lieliska ģimene, bet...mans skatījums bija uz lielākiem un daudz aizraujošākiem misijas darbiem. Bet tajā gadā Dievs mani pārlicināja, ka man jādodas mājās un jāpavada laiks, kalpojot savai ģimenei, pirms es turpinu meklēt kalpošanu Dievam plašākos laukos. No sākuma tā nebija viegla izvēle, bet patiesību sakot, beigās tas izrādījās viens no labākajiem lēmumiem, kādu es jebkad esmu pieņēmusi. Dievs svētīja šo gadu, un tā rezultātā mēs ar ģimeni esam tuvāki kā jebkad iepriekš.

Pēc mana gada mājās man ir bijusi privilēģija strādāt un ceļot uz daudzām valstīm. Tomēr Dievs man turpina atgādināt, ka būt misionāram nenozīmē tikai to, ka man ir pase un es dodos kaut kur ārpus manas komforta zonas. Tas ir kas daudz vairāk. Tas ir par pareizo attieksmi un sirds stāvokli pašlaik tur, kur es esmu. Tas ir - būt par priecīgu kalpu man apkārt esošajiem cilvēkiem.

Protams, tas nav nekas slikts, sapņot par ceļošanu pāri okeānam, lai būtu misionārs tur. Ir brīnišķīgi strādāt pilna laika kalpošanā. Bet pirms mēs mēģinām izglābt pasauli, Dievs aicina mums būt uzticamiem misionāriem tiem, kuri mums ir vistuvākie, tas ir, dzīvesbiedrs, istabiņas biedrs, mūsu vecāki, brāļi un māsas, un bērni. Tas nozīmē būt uzticīgam tajā mazajā melnajā kalpošanas stūrītī, kuru neviens nepamana vai mūs neuzteic, vai varbūt liecināt tam blakus durvīs dzīvojošam kaimiņam, vai draudzes locekļiem, kas man var šķist dīvaini cilvēki. Šīs lietas var neizklausīties pievilcīgas un valdzinošas, bet, ja mēs nevaram būt uzticīgi tajās, tad tas ir tāpat kā sapņot, ka mēs pārkuģosim pāri okeānam, ja mēs vēl joprojām izmantojam zīdaiņu airus savā vannā. Pārdomāsim savas prioritātes, un, lai vissvarīgākās lietas ir pirmās!

“Pirmais lielais dzīves darbs ir būt misionāram mājās...Mūsu darbs Kristus druvā sākas ģimenē, mājās...Nav misijas lauks, kas būtu svarīgāks par šo.” /Kristīgā kalpošana, 206.lpp., oriģinālā/

Bībele saka: *“Es staigāšu ar skaidru sirdi tavā namā.” /Psalmi 101:2/* Tā mums arī saka: *“Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns.” /Lūkas 16:10/*

Lai kur arī jūs šobrīd uz šīs pasaules atrodiēties, uzskatiet sevi par misionāru! Tas var nebūt viegli, bet lūdziet Dievam veidot jūs par labiem misionāriem, jo jūsu ziņā ir aizsniegt sirdis mūžībai.

Autore: Melody Mason

45.DIENA - NEAPZINĀTĀ LIECĪBA

Bībeles teksts pārdomām: Salamana Mācītājs 3:9-15

Atmiņas pants: *“Visu Dievs ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī Mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs; žēl tikai, ka cilvēks nevar izprast Dieva darbu - ne tā iesākumu, ne galu.”*
/Sal.māc.3:11/

Interesanti novērot, ka diviem cilvēkiem, paejot viens otram garām uz ielas vai ietves, viņi bieži paskatās viens otra sejā pat tad, ja viņi viens otru nepazīst. Arī tad, kad esam telpā kopā ar citiem cilvēkiem, pat tad, ja mēs nerunājam viens ar otru, mēs parasti

novērojam un izdarām savus personīgos secinājumus par otru cilvēku, balstoties uz viņa ārējo izskatu, vārdiem, ķermeņa valodu un daudz ko citu. Mūs piesaista daži cilvēki un mēs zemapziņā vēlamies viņus atdarināt. No citiem mēs novēršamies un nodomājam, es priecājos, ka neesmu tāds kā viņi.

Lai gan mēs dzīvojam 21. gadsimtā un, lai gan stili un dzīvesveidi ir gadu gaitā mainījušies, šis ieradums, novērot un salīdzināties ar cilvēkiem, ir bijis kopš radīšanas. Starp citu, kā Salamana Mācītāja grāmatā pirmajā nodaļā ir teikts: *“Nekā jauna nav zem saules.”* /9.pants/ *“Visās vietās ir tik daudz grūtumu, ka neviens cilvēks to nevar izteikt; acis ir par vāju, lai visu to saredzētu, un ausis, lai visu to sadzirdētu.”* /8.pants/

Viena lieta ir paliekoša un viena lieta var mainīties: mūsu raksturs un mūsu liecība. Tas ir gan apzinātā liecība, kuru mēs vēlamies nodot un neapzinātā liecība, par kuru mēs nedomājam. Bībele mums saka: *“Mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs.”* /Sal.māc.3:11/ Citiem vārdiem sakot, Dievs mums ir devis ilgas un spējas pacelties pāri laicīgai ikdienas dzīvei un radīt atšķirību mūžībai.

Kādu “mūžību” citi saskata tavā dzīvē šodien? Vai tava dzīve izstaro Kristu katrā vārdā un darbībā, pat veidā, kā tu ienāc istabā vai veidā, kā tu smaidi, paejot garām citiem uz ielas? Vai citi redz Kristu, kad viņi vēro tevi spēlē vai kad viņi tevi redz iepērkoties?

Elena Vaita mums raksta: *“Ik dienas, vārdos, kurus izrunājam, plānos, kurus sastādām, darbos, kurus veicam, mēs atstājam iespaidu uz labu vai ļaunu tiem, ar kuriem nonākam saskarē. Visā, ko darām vai sakām, mums jāliecina par Kristu.”* /Manuskripti, 7.sēj., 306.lpp./

Diemžēl, dažreiz es esmu tik ļoti aizņemts ar visu, kas man vēl jāpaveic, ka es aizmirstu par cilvēku, kas mani vēro, ilgojoties redzēt smaidu un vēloties uzzināt, ko tas nozīmē būt Kristus sekotājam. Dažkārt es esmu tik aizņemts, cenšoties paveikt svarīgus uzdevumus, ka es nedomāju par cilvēkiem, kas raugās, kādas izvēles es izdaru.

Lūgšim, lai Dievs mums palīdz veikt katru darbību, kam būtu mūžības vērtība. Beigu beigās vienīgā lieta, ko mēs paņemsim uz debesīm, ir mūsu raksturs un tie cilvēki, kuriem mēs veiksmīgi līdzdalījām Kristu. Patiesā liecība par atgriešanos mūsu dzīvēs ir ne tikai apzinātā liecība; tā ir arī neapzinātā ietekme, kuru mēs ik dienas atstājam, kad mēs domājam, ka neviens jau mūs neredz.

Sirds lūgšana

Kungs, palīdzi man redzēt cilvēkus, kā Tu viņus redzi. Palīdzi man būt lieciniekam, lai kur es būtu – mājās, uz ielas, iepērkoties, kad es ienāku telpā, klasē, kad esmu lidmašīnā, lai kur arī es nebūtu. Palīdzi, lai mana dzīve ir mūžīga liecība par Tevi, ne tikai manos vārdos, bet arī caur manu neapzināto ietekmi, kuru apkārtējie redz arī tad, kad es to nepamanu. Palīdzi man nebūt tik aizņemtam, lai nespētu smaidīt, sniegt iedrošinājuma vārdus un novērtēt man apkārt esošos cilvēkus. Piedod tās daudzās reizes, kad es esmu bijis tik ļoti pārņemts ar sevi un saviem uzdevumiem, ka esmu palaidis garām izdevības liecināt par Tevi. Turpinot lūgt par savu draudzi, es lūdzu, lai Tu piepildi mani ar Savu Garu un māci mani dzīvot un mīlēt, kā to darīja Jēzus, esot uz šīs zemes. Paldies, ka uzklausi šo lūgšanu. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Roman Ril

46.DIENA - PASAULES SKATUVE**Bībeles teksts pārdomām:** 1.Korintiešiem 4:6-13**Atmiņas pants:** *“Jo mēs esam kļuvuši par skatuvi pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem.” /1.Kor.4:9/*

Kad mēs domājam par liecināšanu, lielākā daļa no mums domā par konkrētu pasākumu noteiktā laikā: mēs devāmies no durvīm uz durvīm, mēs līdzdalījām savu liecību, mēs pasniedzām Bībeles stundas...un tā mēs liecinājām. Bet, ja nu liecināšana ir kaut kas vairāk par to? Ja nu mēs liecinām katru savas dzīves minūti? Ja nu mēs aptvertu, ka esam skatuve pasaulei, kura vēro katru dienā izdarīto izvēli? Vai

mēs izdarītu tās pašas izvēles? Vai mēs izvēlētos izteikt tos pašus vārdus? Vai mēs uzvestos tāpat kā tagad?

Ņemiet vērā sekojošo citātu, kas ir atrodams vienā no manām mīļākajām grāmatām – Kristīgā kalpošana:

“Dieva draudzes godība ir tās locekļu dievbijībā, jo tieši tur slēpjas Kristus spēks. Godīga Dieva bērna ietekme var tikt zemu novērtēta, bet tā pastāvēs pāri laika robežām un pareizi atklāta, pastāvēs arī atmaksas dienā. Patiesa kristieša gaisma, atmirdzot kā nelokāma dievbijība, nešaubīgā ticībā pierādīs pasaulei dzīvā Glābēja spēku...man ir parādīts, ka Kristus mācekļi ir Viņa pārstāvji uz šīs zemes; un Dievs ir paredzējis, lai viņi ir gaisma šajā morāli tumšajā pasaulē, gaisma, kas aizdegta pāri visai valstij, ciemiem, pilsētām, kā skatuve pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem.” / Christian service, 19./

Vai mēs paši no sevis varam būt šī gaisma un liecība? Nē!

Elena Vaita turpina: *“Kristus sekotājiem jābūt pasaules gaismai, bet Dievs nepavēl tiem pielikt pūles, lai spīdētu. Viņš neatbalsta nekādus pašapmierinātus centienus izrādīt savu pārāko labestību. Viņš ilgojas, lai viņu dvēseles būtu piepildītas ar debesu principiem, tad viņiem sastopoties ar pasauli, viņi atklās gaismu, kas ir viņos. Viņu nelokāmā uzticība katrā dzīves rīcībā radīs apgaismojumu.” /Christian service, 19.,20./*

Ir grūti aptvert laika nopietnību, kurā mēs dzīvojam, un to, ka katra izvēle, kuru mēs izdarām var ietekmēt kāda mūžīgo likteni. Bet cilvēki vēro, eņģeļi noraugās un vissvarīgākais – Dievs skatās. Vai mēs būsim uzticīgi ar to liecību, kuru Viņš mums ir devis?

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, paldies par piemēru, kuru Jēzus mums parādīja, kad bija uz šīs zemes. Piedod, ka mēs neesam liecinājuši par Tevi tā, kā mums vajadzēja. Palīdzi mums atcerēties, ka mēs esam kā skatuve pasaulei, ka izvēles, kuras mēs izdarām, patiesībā ietekmē citus ar mūžības sekām. Mēs nevaram būt tie, kam Tu mūs esi aicinājis savā pašu spēkā. Ieliec Savu mīlestību mūsu sirdīs. Māci mums - kā mīlēt citus, un pāri visam, kā mīlēt un paklausīt Tev. Dzīvojot savas ikdienas dzīves, kaut citi neredzētu mūs, bet redzētu Tavu atspulgu mūsos. Jēzus Vārdā, Āmen!

Autore: Raluca Ril

47.DIENA - KVĒLOJOT VAIRĀK NEKĀ VIENĀ VEIDĀ!

Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 37:23-27

Atmiņas pants: *“Tas Kungs dara drošus vīra soļus, un Viņam ir prieks par viņa ceļu.” /Ps.37:23/*

Es un mana līgava drīz gatavojāties precēties. Mūsu ģimenes jau bija ieradusās pilsētā. Gatavošanās notika pilnā sparā. Šķīta, ka dienas saplūst kopā, kamēr mēs centāmies steigties no vienas darāmās lietas pie citas.

Neskatoties uz visu šo kņadu un haosu, kādu dienu atcerējos savā kabatā ielikt dažus GLOW traktātus, lai gan literatūras dalīšana bija viena no vistālākajām lietām manā prātā. Drīz vien es stāvēju kādā apģērbu veikalā, gaidot, kamēr mana nākamā sieva uzlaikos vienu vai divas līgavas māsu kleitas.

Kad mēs devāmies prom no pielaikošanas kabīnēm, es ātri iedevu vienu GLOW traktātu pielaikošanas kabīņu uzraugam, domādams, ka tagad mēs steigsimies pie citām darīšanām. Pielaikošanas kabīņu apkalpotājs mani apturēja un teica: “Paldies par šo bukletīņu. Man tādas lietas patīk.”

Drīz vien es atskārtu, ka esmu pavadījis piedspadsmīt minūtes garīgā sarunā ar šo jauno vīrieti vārdā Vincents. Beigās mēs lūdzām pielaikošanas kabīnē un apmainījāmies ar savu kontaktinformāciju. Pēc trīs nedēļām Vincents tika kristīts Septītās dienas Adventistu Baznīcā. Kāds brīnums! Kā jūs spējat iztēloties, mēs “kvēlojam” vairāk nekā vienā veidā, kad mēs uzzinājām šos jaunumus.

Interesanti, ka mēs vēlāk uzzinājām, ka todien mēs nejauši bijām devušies uz vīriešu pielaikošanas kabīnēm nevis sievietes. Labi, ka neviens vīrietis tajā brīdī tās neizmantoja, citādi mēs būtu pamanījuši savu kļūdu un devušies uz sievietes nodaļu, tādējādi palaiduši garām tikšanos ar Vincentu. Acīmredzot, Dievs vadīja mūsu gaitas, gan palīdzot man atcerēties paņemt līdzī šos bukletus, neskatoties uz aizņemto gatavošanos kāzām, kā arī mūsu kļūdaino nepareizās pielaikošanas kabīnes izvēli.

Kad vien es atceros šo notikumu, man tiek atgādināta rakstvieta: *“Tas Kungs dara drošus vīra soļus, un Viņam ir prieks par viņa ceļu.” /Ps.37:23/*

Dievam priekš katra no mums ir plāns, un, ja mēs esam uzticīgi mazās lietās (tādās kā - garīgas literatūras turēšana savās kabatās, makos un vēlēšanos to līdzdalīt, kad vien rodas izdevība), mēs redzēsim lielus rezultātus, kas radīs mūžīgu atšķirību dvēselēs, kas ir ap mums.

Autors: Nelsons Ernsts

48.DIENA - VISSVARĪGĀKAIS, KAS IEKŠĀ!

Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 19:7-14

Atmiņas pants: *“Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak, Kungs, mans patvērums un mans pestītājs!” /Ps.19:15/*

Kur vien es dodos, es vienmēr lūdzu, lai citi redzētu mani Kristu. Tas ne vienmēr ir viegli. Kādu dienu es nepiekritu kolēģim kādā jautājumā un es saņēmu dažus patiesi pazemojošus un sāpīgus vārdus atpakaļ. Lai gan es paliku klusu un izskatījos ļoti mierīga no ārpusēs, mana sirds sitās

tā, it kā manī iekšā būtu ieslodzīts nikns zvērs, un es turējos pretī vēlmei izteikt asu atbildi, kas bija tieši manas mēles galā. Es ātri devos projām uz kādu vietu, lai savāktu sevi un es atceros, kā es nodomāju: “Es ienīstu tevi.”

Kad es šajā klusajā vietā, uz kuru biju atbēgusi, apsēdos, Svētais Gars ar mani runāja tik skaidrā tonī, ka tas bija dzirdams cauri rūgtumam, kas saindēja manu sirdi: *“Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak, Kungs, mans patvērums un mans pestītājs!” /Ps. 19:15/* Es saucu uz Kungu pēc piedošanas, un mana dzīve izmainījās.

Elena Vaita raksta: *“Tiesa, uzvedības ārēja uzlabošana ir iespējama arī bez Kristus atjaunojošā spēka. Vēlēšanās gūt iespaidu un cieņu citu acīs var būt par iemeslu ārēji labi veidotai dzīvei. Pašcieņa var mūs atturēt no ļauna. Pat savtīga sirds var darīt cēlus darbus.” /Ceļš pie Kristus, 58./*

Redziet, pat ja es izskatījos “Kristum līdzīga” aizejot no konflikta, un es būtu apmānījusi pasauli un pati sevi, ticot, ka es atspoguļoju Viņa raksturu, Bībele skaidri atklāj, ka *“Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi.” /1.Sam.16:7/,* kā arī Jeremijas 17:10 mums atklāj, ka Tas Kungs izpēta sirdis un pārbauda prātu.

Grāmatā Laikmetu Ilgas mums ir sacīts: *“Mūsu rīcības raksturu nosaka tās vadmotīvi, parādot to vai nu kā krietnumu vai morāli augsti vērtējamu. Ne lielās dāvanas, ko redz un slavē ikviens, Dievs uzskata par visvērtīgākajām. Ar prieku izpildīti mazi pienākumi, nelieli ziedojumi, kas nav domāti izrādīšanai un cilvēku acīm, var likties bezvērtīgi, Dieva skatījumā bieži tiek vērtēti visaugstāk. Ticības un mīlestības pilna sirds Dievam ir vērtīgāka par visdārgāko dāvanu.” /Laikmetu Ilgas, 615./*

Lūgšim Dievam izmainīt ne tikai mūsu ārējo uzvedību, bet arī mūsu sirdis un motīvus, jo tas, kas ir iekšā, ir vissvarīgākais.

Sirds lūgšana

Mīlošais Tēvs, Tu mūs esi aicinājis būt par Saviem mācekļiem, bet mēs esam iemācījušies tikai to, kā pasniegt sevi pieņemamā veidā, raugoties pasaulīgām acīm. Kungs, kopā ceļojot cauri šīm 100 lūgšanu dienām, lūdzu, pārbaudi mūs un parādi mums ikkatru mūsos esošo ļauno ceļu. Izrauj ar saknēm savtīgos, nešķīstos motīvus, kas tik bieži kontrolē mūsu dzīves un domas. Radi mūsos šķīstu sirdi un atjauno mūsos Savu pastāvīgo Garu. Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas tavā priekšā, ak, Kungs, mans Patvērums un mans Pestītājs. Āmen!

Autore: Shanter Alexander

49.DIENA - LIELAIS UZDEVUMS UN LIELĀ IZLIEŠANĀS**Bībeles teksts pārdomām:** Lūkas evaņģēlijs 24:44-49

Atmiņas pants: “Un redzi, Es jums sūtu Sava Tēva apsolījumu. Bet palieciēt jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apgērbti ar spēku no augšienes.” /Lūk.24:49/

Mateja 28.nodaļā ir uzrakstīts mums atstātais lielais uzdevums, uzdevums, kura izpildīšanai neskaitāmi miljoni cilvēku ir atdevuši savas dzīves. Bībele mums skaidri saka: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie

jums ik dienas līdz pasaules galam.” /19.,20./

Rīkojums ir skaidrs – ejiet! Un lielākā kristietības daļa rotē ap šo vienu rīkojumu. Tas ir rīkojums, kas pārvaldīja arī manas kalpošanas pirmos gadus. Bet pārāk bieži kaut kas tiek aizmirsts. Pirms mēs dodamies uz priekšu, mums ir kaut kas jāgaida. Mums jāgaida spēks no augšienes.

Lūkasa 24:49 mums saka: “Un redzi, Es jums sūtu Sava Tēva apsolījumu. Bet palieciēt jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apgērbti ar spēku no augšienes.”

Kamēr mēs kā adventisti gaidām Kristus drīzo atnākšanu, ir vēl kas, ko mums vajadzētu vēl vairāk meklēt, jo bez šīs dāvanas, Kristus nekad neatgriezīsies. Un tā ir – Svētā Gara izliešanās, jo tikai Gars pārliecinās pasauli par grēku un sagatavos mūs Kristus drīzajai atnākšanai. /sk. Jāņa 16:8/

Mācītāja Rona Kluzē vārdi: “Kristus ir daudz vairāk ieinteresēts mūsu gatavībā Viņa atnākšanai, nekā mums vajadzētu būt ieinteresētiem notiekt Viņa atnākšanas laiku” /Adventisma Lielākā Vajadzība, Rons E.M.Kluzē, 33/. Tāpēc arī Kristus pēdējā vēsts mācekļiem pirms pacelšanās debesīs bija: “Gaidiet! Neatstājiet Jeruzālemi līdz nebūsiēt saņēmuši apsolīto Svētā Gara dāvanu. Tas nāks, bet gaidiet to!”

Elena Vaita raksta: “Gara trūkums evaņģēlija kalpus padara tik nespēcīgus. Var būt zināšanas, talanti, daiļrunība, jebkura dabīga vai iegūta spēja, bet bez Dieva Gara klātbūtnes nav iespējams skart nevienu sirdi, nevienu grēcinieku mantot Kristum. Uz otru pusi, ja viņi ir savienoti ar Kristu, ja viņiem ir Gara dāvana, tad vismazākajiem un visneizglītotākajiem Viņa mācekļiem būs spēks, kas ietekmēs sirdis. Dievs darīs viņus par visaugstāko iespaidu izplatītājiem Universā.” /Liecības draudzei, 8.sēj., 21., 22./

Tas ir brīnišķīgs apsolījums! Mēs redzam, ka Dievs nešķiro cilvēkus. Viņš tikai meklē pazemīgus kalpus, kuri vēlas savienot savu nespēku ar Viņa neizmērojamo spēku.

Vai tu vēlies atļaut Kristum būt tavam spēkam šodien, kamēr tu liecini sev apkārt esošajiem cilvēkiem? Ja tu to vēlies, tad nav robežu tam, ko Dieva spēks var paveikt caur tevi!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, turpinot lūgt par mūsu draudzi un vēloties būt liecinieki cilvēkiem, kas mums apkārt, mēs lūdzam, lai Tu palīdzi mums neskrīet pa priekšu savā pašu spēkā, cenšoties darīt Tavu darbu. Mēs nespējam darīt šo darbu bez Tevis. Mums nepieciešams, lai Tu mūs piepildi un dari par tādiem darbarīkiem, kurus var izmantot Tavai godībai. Lūdzu, savieno Savu spēku ar mūsu nespēku. Mēs vēlamies doties mājās. Jēzu, Tu mums esi vajadzīgs. Tavā dārgajā vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

50.DIENA - VAI ES ESMU GUDRĀKS PAR JĒZU?

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 6:12-19

Atmiņas pants: “Bet notika tanīs dienās, ka Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā. Un, kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš nosauca par apustuļiem.” /Lūkas 6:12,13/

Jēzum priekšā stāvošais uzdevums bija milzīgs. Viņam bija palikuši mazāk nekā trīs gadi, kurus pavadīt uz šīs zemes. Kā Viņš izpildīs milzīgo uzdevumu – pasludināt evaņģēliju visai pasaulei? Kamēr Jēzus, ar visu Debesu spēku varēja paveikt

jebko, tā vietā, lai pats visu paveiktu, Viņš koncentrējās uz citu apmācīšanu.

Draudzes kalpošanas darbā man ir kārdinājums mēģināt pašam izdarīt visu darbu. Tādējādi man nebūtu jājautā cilvēkiem darīt kaut ko, ko viņi nevēlas darīt, kā arī tas nozīmē, ka darbs tiktu paveikts tādā veidā, kādā es vēlos, lai tas tiktu izdarīts. Bet, kad es skatos uz Jēzus kalpošanas piemēru, es aptveru, ka man ir jāiegulda vairāk laika un enerģijas, apmācot un aprīkojot citus kalpošanas darbam.

Tādat, pirmais lielais jautājums, kas jāuzdod: kā Jēzus izvēlējās tos, kuru mācekļībā ieguldīt Savu dārgo laiku? Vai Viņš izvēlējās divpadsmit visdaudzsološākos un perspektīvākos, visietekmīgākos un vistalantīgākos? Skaidri redzams, ka nē. Viņš izvēlējās neizglītotos zvejniekus, naudas iekasētāju, fanātiķi (kura misija normāli bija nogalināt nodevīgos naudas iekasētājus), un negodīgu finansistu, un tie ir tikai daži no visiem. Skaidrs, ka tu un es būtu izdarījuši labākas izvēles, vai ne? Bet, vai mēs esam gudrāki par Jēzu? Kā Jēzus zināja, ka Viņam jāizvēlas šie divpadsmit kā apustuļi? “Bet notika tanīs dienās, ka Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā. Un, kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš nosauca par apustuļiem.” /Lūk.6:12,13/

Vai pamanījāt? Caur nakti pavadītā lūgšanā Jēzum tika dota gudrība, kurus Viņam jāizvēlas par saviem pirmajiem darbiniekiem lielajā darbā.

Domājot par Jēzus piemēru, mani izaicina jautājums: “Vai es esmu gudrāks par Jēzu?” Skaidrs, ka atbilde ir nē. Bet, cik bieži es esmu visu nakti lūdzis par kādu lēmumu vai rītdienas kalpošanas uzdevumiem? /Ne pietiekami bieži!/ Cik patiesi es meklēju debesu gudrību šodien?

Kad es atļauju lūgšanu trūcumam ņemt virsroku savā dzīvē, tas parāda, ka man ir lielāka pašpaļāvība kā Jēzum. Ja Dieva Dēlam uz šīs zemes bija vajadzīgs pavadīt tik daudz laiku lūgšanā, lai saprastu, kā darīt citus par mācekļiem, tad, cik daudz vairāk laika lūgšanā mums nepieciešams, lai gūtu skaidru sapratni par Tēva misiju mūsu mācekļības darba kalpošanai?

Sekosim Viņa piemēram, patiesi lūdzot Dievam parādīt mums, kā darīt citus par mācekļiem!

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs Debesīs, es lūdzu piedod mūsu augstprātību, lepnumu, mūsu pastāvīgo pašlaušanos uz sevi. Lūdzu, dod mums gudrību, kuru Tu mums esi brīvi apsoltījis Jēkaba 1:5. Lūdzu dod mums patiesumu mūsu lūgšanās, un nevēlēšanos doties uz priekšu, vadoties pēc savas saprašanas. Paldies, ka pacietīgi gaidi, kamēr mēs sauksim uz Tevi. Palīdz mums redzēt, ka darbs nekad netiks pabeigts, kamēr mēs nesekosim Jēzus dedzīgo lūgšanu piemēram un mācekļībai ar nolūku. Paldies, Kungs, ka dod mums dievišķu gudrību, kā darīt citus par mācekļiem!

Autors: Zac Page